

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 249

De roode Domino

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE ROODE DOMINO.

HOOFDSTUK I.

Het balmasqué in het Carlton Hotel.

De groote zalen van het beroemde Carlton Hotel te Londen waren gevuld met een groote vroolijke menigte.

Alle electricische lampen, groote en kleine, waren ontstoken en wierpen hun helder licht op de paar duizend gasten die zich in de feestzalen verdrongen, en die voor het meerendeel gestoken waren in alle denkbare verkleedingen.

Men zag er koninginnen van den Nacht, Colombines, Pierrettes, Herderinnetjes zoowel als vrouwen uit een harem, Oostersche danseressen, Jeanne d'Arcs, terwijl de heeren zich vertoonden in alle gewaden die er ooit gedragen zijn sedert de mensch zijn naaktheid in kleederen hulde.

Onder de aanwezigen zag men zelfs eenige holbewoners gewapend met een steenen knots en pijl en boog.

Het was omstreeks een uur in den nacht en de feestvreugde was ten top gestegen.

De kostbare wijn vloeyde in stroomen, de muziek weerklonk zonder ophouden en in een der zalen werd gedanst.

Een kleine nevenzaal was ingericht als buffet.

Velen verdrongen zich daar voor de rijk beladen tafels, waarop een keur van spijzen slechts wachtte op dengeen die wilde toetasten.

Maar behalve deze algemeene buffetzaal waren er ook een paar dozijn chambres séparées ingericht waarvan eveneens een druk gebruik werd gemaakt.

De kelmers, allen in de livrei van de bedienden

Raffles No. 249.

onder de regeering van Lodewijk den Dertiende gestoken, liepen af en aan en hadden geen handen genoeg om hunne ververschingen aan den man te brengen.

Onder de gasten bevonden er zich twee die al aanstonds bij hun binnentreden de aandacht hadden getrokken door de pracht van hun gewaad.

De langste dezer beide mannen was gedost in een riddergewaad uit den tijd van Karel den Eerste.

Het rood fluweelen wambuis en de kniebroek van dezelfde stof deden zijn gespierde, slanke gestalte op het voordeeligt uitkomen.

Een prachtige kanten kraag omsloot zijn krachtigen hals, de beenen waren gestoken in kaplaarzen van licht geel leder.

De man droeg een pruik van licht blond haar die hem voortreffelijk stond, evenals de hoed van grijs vilt met zijn breeden rand en zijn witten vederdos.

Met zwier droeg hij het spitse rapier, opgehangen aan een bandelier van satijn bestikt met gouddraad.

Over zijn schouders was een korte roodsatijnen mantel geworpen.

De handen staken in juchtlederen handschoenen met hooge kappen.

Zijn metgezel, die bijna een half hoofd kleiner was en van sierlijken lichaamsbouw, droeg het gewaad van een page uit hetzelfde tijdperk.

Het was vervaardigd van lichtblauwe zijde en kleepte hem voortreffelijk

Hoewel beiden gemaskerd waren had men de beide onafscheidlijken toch tamelijk spoedig herkend.

Het waren Lord William Aberdeen, de bekende philanthroop, en zijn secretaris, Charly Brand, die al bijna even bekend was.

Men zag hen voortdurend samen.

De page danste enkele keeren, maar zijn heer vergeenoegde er zich mede op het vroolijk gewoel toe te zien.

De beide vrienden stonden op dit oogenblik op de breede galerij die langs drie zijden van de zaal liep en waar men een uitstekend gezicht had op den kleurigen, wriemelenden hoop daar beneden.

— Ik heb het nog zelden zoo druk gezien als dit jaar, begon de jonge man.

— Ik moet erkennen dat het een zeer fraai schouwspel is, zeide Lord Aberdeen. De balmasqués in het Carlton Hotel staan er trouwens voor bekend, dat zij verre uitblinken boven de meeste dergelijke vertooningen. Ik wil je ook wel bekennen, dat ik er uitsluitend heen ga om mij te vermeien in het kleurspel.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en voegde er aan toe:

— En tevens bieden deze feesten een voortreffelijke gelegenheid, om plannen te maken voor zekere ondernemingen waarin Raffles een groote rol vervult.

— Stil! Laat men je niet hooren, riep Charly Brand verschrikt uit.

— Daar is geen vrees voor, wij zijn hier bijna geheel alleen.

— Alles goed en wel — maar men kan niet te voorzichtig zijn! Het zou hier aardig wat opschudding verwekken, als het eens plotseling bekend werd dat Lord William Aberdeen de man is, wiens naam je zooveen noemde en naar wien de politie van Londen, ja van geheel Engeland reeds geruimen tijd zoekt, zonder hem te kunnen vinden.

Raffles deed een kort lachje hooren.

— Je hebt gelijk, zeide hij, het zou inderdaad vrij wat consternatie veroorzaken! Van politie gesproken, als ik mij niet sterk vergis heb ik zooveen onzen waarden vriend, Phileas Baxter, onzen waarden hoofdinspecteur van politie, in het gewaad van Falstaff gezien. En ik moet zeggen dat het hem uitstekend staat!

— Het staat hem prachtig! Hij behoefde volstrekt geen vulsel aan te doen, want zijn omvangrijke buik zal voor dien van den beroemden meisjesgek, door Sikespreare met leven bezielde, slechts weinig onder doen.

— Ik heb trouwens nog meer bekenden gezien! Sullivan, de beroemde detective van Scotland Yard, is

ook hier in de gedaante van Cromwell. Hij is vergezeld door zijn bevallige gade, die het costuum van Koningin Elisabeth draagt en van zijn leerlinge Dorrit Evans, die eenmaal zijn voetsporen zal drukken.

— Je noemt daar een viertal menschen op, beste Edward, die ons al heel wat gevaarlijke oogenblikken hebben bezorgd!

— Juist, Charly, en die daardoor mijn leven zeer veraangenaamd hebben! Zij zijn als het ware de specerijen die voor mij den laffen kost van het dagelijksch bestaan kruiden! Ik zou waarlijk niet weten wat ik zonder hen zou moeten beginnen!

Charly barstte in lachen uit.

— Men zou waarlijk zeggen, dat ze tot je beste vrienden behooren! zei hij spottend.

— In zekeren zin is dat ook de zuivere waarheid! Zij zorgen ervoor dat ik steeds op mijn qui-vive moet zijn, dat mijn zenuwen niet verslappen, dat ik mijn hersens moet inspannen — kortom, dat ik leef!

— Het is een feit, dat onze worsteling met die vier menschen ons reeds menig oogenblik van spanning heeft bezorgd! hernam de jonge man. Hoe vaak hebben zij ons reeds op de hielen gezeten — hoe vaak hebben zij ons bijna in handen gehad. Ik zwijg nog maar van de enkele keeren, dat zij er werkelijk in geslaagd zijn ons beiden of een van ons te vatten — al duurde die zegepraal maar kort.

En nu zijn wij in dezelfde zaal, wij houden ons bezig met hetzelfde vermaak en als wij elkander zouden tegenkomen en herkennen, dan zouden wij elkander alerbeminnelijkst groeten en een handvol van die banale woorden met elkander wisselen die men bij zulke gelegenheden in den mond pleegt te nemen.

Reeds het volgende oogenblik zou Raffles in het gelijk stellen.

Boven de hoogste trede van de breede trap, die naar dit gedeelte van de galerij voerde, verscheen het dikke, roode hoofd met den blonden baard van den heer Baxter, hoofdinspecteur van politie te Londen!

Hij was werkelijk de aangewezen persoon om in de rol van Falstaff, den onverbeterlijken drinkebroer en Don Juan op te treden. Hij was groot en dik en zijn lompe figuur kwam nog meer uit in het nauwsluitende gewaad met de korte pofbroek, den breeden lederen riem, waaraan beurs en dolk hingen en het kleine gevederde hoedje, dat schuins op zijn reeds kaal wordende kruin stond.

Het scheen dat de heer Baxter reeds volop genoten had van de geestrijke dranken die er te krijgen waren,

wellicht om op die wijze zijn rol des te meer natuurgelukkig te kunnen vervullen, want zijn gang was verre van vast en nu en dan sloeg zijn tong dubbel.

Hij werd op den voet gevolgd door zijn rechterhand, James Sullivan, wien het gewaad van den IJzeren Hertog als aan het lichaam geschilderd zat.

Vervolgens kwamen de bevallige echtgenoot van den jongen detective, die vroeger hetzelfde beroep als haar gade had uitgeoefend en miss Dorrit Evans, een bevallig jong meisje, dat reeds proeven van haar bekwaamheid op het gebied der recherche had afgelegd en zelfs reeds enkele malen van aangezicht tot aangezicht met den Grooten Onbekende had gestaan, zonder dat dit evenwel tot haar bitter leedwezen nadere gevolgen had gehad! Het kleine groepje scheen zeer vroolijk te zijn en kwam regelrecht op Raffles en Charly Brank aan.

— Wat houdt gij u hier afgezonderd, Mylord, kreet Falstaff, met een familiariteit, die hem aangeboren was, en die thans wegens den toestand waarin hij zich bevond, nog duidelijker viel waar te nemen.

— Ik heb hier een uitstekende plaats, zeide Raffles koeltjes, ik kan hier op het gewoel neerzien en wat zou ik meer verlangen.

— Wat gij meer zoudt verlangen? Wel, gij moet dansen, parbleu. Daarvoor komt men op een bal masqué! Ik dans immers ook wel!

En de heer Baxter maakte eenige danspassen met de gratie van een olifant, om aldus aan zijn woorden meer kracht bij te zetten.

— Ik zie liever dansen, mijn waarde, dan dat ik het zelf doe, hernam Raffles bedaard. Ik kom trouwens langzamerhand op een leeftijd waarop dit verreweg de beste methode is.

— Kom, kom, Mylord, liet zich nu de heldere stem van Dorrit Evans hooren, nu doet gij u zelf toch te kort. Gij zoudt menig jongmensch in vlugheid de baas zijn, daarvan ben ik zeker!

— Het is mogelijk, miss, maar ik zou er niet gaarne de proef mee nemen.

Op dit oogenblik had er beneden in de zaal een kleine oploop plaats.

Alle gasten schenen naar een plek te streven.

Men hoorde hier en daar een verbaasden of verschrikten kreet slaken.

De zes personen op de galerij bogen zich over de balustrade.

— Wat is er aan de hand? riep Baxter met dikke stem.

— Misschien is er iemand in het gedrang flauw gevallen! meende Sullivan.

— Dat geloof ik haast niet! liet de stem van zijn vrouw zich hooren. Er schijnt iets ernstigers te zijn gebeurd.

— Dan moesten wij naar beneden gaan en eens poolshoogte nemen, hernam de jonge detective.

— Dat is het beste, Sullivan, zeide Raffles, want ik geloof inderdaad, dat er iets ernstigs aan de hand is.

Zonder zich lang te bedenken, spoedden de zes menschen zich naar beneden.

HOOFDSTUK II.

Een zonderlinge ontdekking.

Beneden aan de groote trap was er bijna niet door de menschenmenigte heen te komen.

Deze trap kwam uit dicht bij een deur die toegang gaf naar de breede gang waar zich een groot gedeelte van de cabinets particuliers bevond.

Alle menschen nu trachtten door die deur te dringen blijkbaar om moeite te doen, iets gewaar te worden van hetgeen er op de gang moest voorvallen!

Dadelijk liet de vette stem van Phileas Baxter zich hooren.

— Wat is hier aan de hand, menschen? Waarom dat

gedrang? Wat is er gebeurd?

Er kwam geen antwoord, maar het gedrang werd nog heviger.

Sullivan begreep, dat, als dit zoo voortduurde, ongelukken niet konden uitblijven.

Hij riep Baxter eenige woorden toe en beiden deden hunne maskers af.

Daarop riep de jonge detective met stentor stem:

— Niet zoo dringen! Wij zijn van de politie! Laat ons door, zoodat wij kunnen zien wat er gebeurd is!

De meeste menschen hadden Sullivan waarschijn-

lijk nooit gezien, maar den hoofdinspecteur van politie kenden zij des te beter.

Zij maakten dus aanstonds ruimte, hetgeen niet al te gemakkelijk ging, daar de menigte dicht opeengedrongen stond.

Toch ontstond er een nauwe geul waardoor de twee politiemannen konden heendringen.

Raffles en Charly volgden hen op den voet, terwijl de dames achterbleven op de onderste trede van de groote trap, waar zij tenminste geen gevaar liepen onder den voet te geraken.

Aldus dringende en zich met de ellebogen een weg banende bereikten de vier mannen de breede marmeren gang.

Ook hier was het zeer vol en Sullivan moest nogmaals zijn naam en kwaliteit bekend maken om zich ruimte te kunnen verschaffen.

Het publiek scheen samen te dringen voor de deur van het particuliere kabinet, dat zich het dichtst bij den uitgang van het groote hotel bevond.

De achterstaanden verhieven zich op de teenen en rekten hunne halzen ten einde over de hoofden van de vooraanstaanden te kunnen heenzien.

Een paar kellners en de gérant van het hotel trachtten zich met bleek gelaat te vergeefs een doortocht te banen.

Het was duidelijk, dat zich in het kabinet iets had voorgedaan waardoor al deze opschudding was teweeggebracht.

Het duurde verscheidene minuten voor Sullivan en de anderen eindelijk voor de geopende deur van het kabinet stonden.

Ook dit kleine vertrek was vol menschen.

— Verlaat allen onmiddellijk dit vertrek, als gij niet wilt, dat ik hardhandige middelen te baat neem, beval Sullivan met luide stem. Wij zijn van de politie!

Niet zonder veel gemor en tegenstribbelen verlieten de binnengedrongen nieuwsgierigen het kleine vertrek.

Eindelijk waren de vier mannen alleen, behalve een kellner die met verschrikt gelaat en zenuwachtig met zijn servet zwaaiend was achtergebleven.

Neen, toch niet — er bevonden zich nog twee personen in het vertrek, maar dezen hadden niet weg kunnen gaan, zelfs al hadden zij het gewild, want zij waren bewusteloos!

Zij zaten aan een rijk voorziene tafel, beladen met champagneflesschen, fruit, doosjes sigaretten en de overblijfselen van een overvloedigen maaltijd.

De eene was een dikke man in avondtoilet, dat zicht-

baar was onder zijn openhangende zwarte domino.

Hij had een bijna geheel kaal hoofd en kleine bakkebaarden.

Zijn oogen waren half gesloten en zijn hoofd was hem op de borst gezakt.

Op zijn wit overhemd waren een paar koffievlekken zichtbaar, die er blijkbaar zooeven op gemorst waren.

Zijn masker lag onder het bereik van zijn hand naast hem.

Ofschoon hij hem niet goed in het gezicht had kunnen zien, twijfelde Raffles geen oogenblik aan de identiteit van dezen man.

Het was de schatrijke bankier Geoffrey Ashton, een der steunpilaren van de Londensche beurs.

Hij wierp tersluiks een blik op het gelaat van den jongen detective.

Naar de uitdrukking op dat gelaat te oordeelen had ook Sullivan den bewusteloozen dikke man met zijn kalen schedel aanstonds herkend.

Zijn witte dikke handen lagen naast het bord op het tafellaken.

De rechter hand hield nog het zilveren dessertmesje omklemd.

Op zijn bord lag een half geschilderde perzik.

Tegenover hem, aan den anderen kant van de kleine tafel, zat een jonge bevallige, maar sterk geschminkte vrouw in een diep uitgesneden avondtoilet.

Zij lag achterover in haar stoel met half geopenden mond, zoodat haar kleine dikke tanden tusschen haar volle roode lippen zichtbaar waren en scheen met de grootste aandacht de geschilderde engeltjes aan het plafond te bestudeeren.

Vol verbazing keken de vier mannen een oogenblik zwijgend naar dit zonderlinge groepje, dat den indruk maakte, als vormde het een onderdeel van de verzameling van een wassenbeelden-museum.

Toen richtte Sullivan het woord tot den kellner:

— Wat moet dat voorstellen? vroeg hij langzaam. Hoe komen die menschen bewusteloos? Hebt u hier bediend?

— Neen, mijnheer, een van de hulpkellners.

— Wat doet gij dan hier?

— Ik was hierheen gezonden door mijnheer Russell, die een kabinet particulier heeft aan de tegenovergestelde zijde van het hotel.

— Waarom?

— Ik moest miss Evelyn verzoeken bij haar ouders terug te komen!

— En hebt gij haar dat gevraagd?

— Dat kon ik niet, mijnheer, want zij was niet meer hier.

— Hoe lang zijt gij hier binnen?

— Hoogstens tien minuten!

— Hoe kwamen al die menschen hier?

— Omdat ik in mijn verbouwereerdheid een schreeuw van angst heb gegeven, mijnheer. Er liepen eenige menschen in de gang, die nieuwsgierig een blik naar binnen wierpen en zij haalden er dadelijk anderen bij!

— Waar is de kellner, die hier bediend heeft?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen.

— Was het een vaste kellner?

— Neen, mijnheer, het was een hulpkellner.

Terwijl dit korte vraaggesperk plaats vond, had Raffles zich naar de tafel begeven.

Hij nam het half geleedigde glas champagne op, dat voor den bankier stond en rook er even aan. Toen zette hij het weder neder en zeide kortaf:

— Opium!

— Maar wat duivel heeft dat te beteekenen! riep Baxter driftig uit, die er alles behalve over gesticht was, dat men zijn vermaak op deze ruwe wijze had durven storen.

— Ik geloof niet, dat we met schreeuwen veel verder komen, mijnheer Baxter, merkte Raffles bedaard op. Het is zaak om te ontdekken wat hier gebeurd is, en de gemakkelijkste methode lijkt mij, deze menschen weder tot bewustzijn te brengen!

— Gij hebt volkomen gelijk, Mylord, zeide Sullivan, misschien zullen wij aanstonds den sleutel van het raadsel hebben gevonden als mijnheer Ashton kan spreken.

— Dan hebt gij niets anders te doen, dan in een apotheek even te laten halen wat ik zal opschrijven, hernam Raffles, het is u misschien bekend, dat ik geen leek ben op geneeskundig gebied en zelfs als ik het verkoos den titel van dokter zou mogen voeren!

— Dat weet ik, Mylord, zeide Sullivan glimlachend.

Hij nam het papiertje aan waarop Raffles eenige woorden had gekrabbeld en zeide tot den kellner:

— Breng dit naar de dichtstbijzijnde apotheek en wacht daar tot men u medegeeft wat dit briefje behelst.

De man wilde zich reeds verwijderen, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen:

— Het is beter dat een ander gaat, zeide hij kortaf.

Sullivan keek hem verwonderd aan.

Raffles wisselde echter fluisterend eenige woorden met hem, waarop de jonge detective haastig en bevestigend knikte;

— Mylord heeft gelijk, zeide hij, het is beter dat een ander gaat!

De kellner haalde de schouders op en zeide:

— Zooals gij wilt, mijnheer — maar als gij soms gelooft, dat ik iets te maken heb met wat hier is voorgevallen, dan bedriegt gij u!

— Dat zal later wel blijken, hernam Sullivan kortaf.

Hij kreeg een piccolo in het oog, die voor de geopende deur nieuwsgierig stond toe te kijken en zond den knaap met het recept weg.

Intusschen had Raffles zijn onderzoek reeds voortgezet.

Hij liep langzaam door het kleine vertrek, dat in een zachte schemering was gehuld, daar de eenige elektrische lamp door een groote kap van roode zijde was omgeven en liet zijn groote, grijze oogen met hun scherpen blik overal ronddwalen.

Toen stond hij voor den bankier stil, steunde de linkerhand in de zijde en wreef zich met de rechter nadenkend langs de kin.

Toen wendde hij zich tot Sullivan met de vraag:

— Gij kent natuurlijk zeer veel Londenaren! Weet gij wie die vrouw is?

Sullivan knikte bevestigend.

Hij liet zijn stem dalen en zeide: Het is Ivy Colvilly, een variété-ster!

— Haar reputatie?

— Is beneden peil, Mylord!

— Gij weet natuurlijk, dat de bankier getrouwd is?

— O ja, hij heeft zelfs een volwassen dochter.

— Wat zoudt gij denken van de opvatting, dat hier een kleine wraakneming van mevrouw Ashton in het spel is?

— Het is niet onmogelijk, antwoordde de detective. In dat geval zouden wij meer te doen hebben met een comédie, een tooneeltje uit een Fransche klucht, dan met een drama!

— Ik mag van harte lijden, dat gij gelijk hebt, mijnheer Sullivan! liet zich nu de stem hooren van den gérant, die eenige oogenblikken geleden was binnengetreden.

— Hoezoo, mijn waarde heer? vroeg de detective.

— Kunt gij dat nog vragen? riep de gérant uit: Begrijpt gij dan niet, dat ons hotel door dergelijke voorvallen in opspraak wordt gebracht? Het is een geluk, dat de zaak nog niet veel ruchtbaarheid heeft gekregen! Men danst er al weer vroolijk op los!

— Zooveel te beter, mijn waarde heer!

— Ik zou u willen voorstellen, mijnheer Sullivan,

deze twee menschen, die blijkbaar alleen maar stom-dronken zijn, zoo spoedig mogelijk met een auto naar hun respectievelijke huizen te laten brengen of mijnent-wege naar een en hetzelfde huis als gij dat beter vindt, dan zijn wij van de zaak af.

— Ik geloof toch werkelijk niet, dat de kwestie zoo eenvoudig zal zijn op te lossen, waarde heer, hernam Sullivan glimlachend, ik moet u namelijk zeggen, dat die beide personen, die hier blijkbaar in teeder tête à tête bijeen waren, niet dronken zijn, maar met opium bedwelmd.

— Goede hemel! riep de gérant verschrikt uit, en wie zou dat gedaan hebben?

— Mijn waarde heer, hernam de jonge detective eenigszins ongeduldig, als wij dat wisten, zou de zaak natuurlijk in een half uur afgedaan zijn! Wij weten het echter niet en ik hoop dat gij uw hulp zult willen verschaffen om deze wonderlijke geschiedenis tot klaarheid te brengen!

— Maar ik verlang niets liever, riep de gérant op wanhoopigen toon. Ik verzoek u echter dringend de zaak zoo stil mogelijk te houden!

— Daarop kan ik u geen stellig antwoord geven, mijnheer!

Raffles, die volstrekt geen acht had geslagen op deze korte woordenwisseling, had rustig zijn onderzoek voortgezet.

Hij had zijn hand in alle zakken van het rokpak van den bewusteloozen bankier gestoken en er ledig weder uitgehaald.

Hij betastte de borst van den bewustelooze en bevond, dat de twee overhemdknoopjes verdwenen waren.

Het overhemd gaapte op de borst en liet het fijne witte onderhemd zien.

Ook uit de manchetten waren de knopen verdwenen, Raffles floot zachtjes tusschen de tanden.

Alles wees er op, dat men hier te doen had men een niet alledaagsche berooving!

Maar weinig vermoedde Raffles, dat er aan deze zaak nog veel meer vastzat, dan hij thans nog kon denken!

Juist op dat oogenblik keerde de piccolo terug met een klein fleschje hetwelk hij Sullivan ter hand stelde.

HOOFDSTUK III.

Een nieuwe ontdekking.

De detective overhandigde Raffles den kleinen flacon en zeide:

— Dat zal ik aan u moeten overlaten, Mylord! Daarvan hebt gij meer verstand dan ik.

Raffles ontkurkte het kleine fleschje, goot wat van den inhoud in een theelepeltje, hetwelk hij op tafel zag liggen, en bracht dit beurtelings tusschen de halfgeopende lippen van de beide bewustelooze menschen.

Allen stonden in gespannen verwachting naar wat er zou gebeuren.

Er verstreken vijf minuten, gedurende welken tijd er geen woord gesproken werd.

Toen maakte het eerst de bankier een kleine beweging met een zijner dikke, witte handen.

De beweging werd krachtiger — en daarop kwam er leven in zijn glazige oogen.

Blijkbaar met de grootste moeite hief hij het hoofd op, liet zich achterover in zijn stoel vallen, zuchtte een paar malen diep en draaide toen langzaam zijn hoofd naar alle zijden.

Zijn bliken kregen meer levendigheid en bleven ten slotte gevestigd op Raffles, die het dichtst bij hem stond.

Hij bewoog een paar maal de lippen en eindelijk kwam het er met moeite uit:

— Wat is dat voor een flauwe grap?

— Ik geloof niet dat het een grap is, mijn waarde heer Ashton, antwoordde Raffles, doorzoek uw zakken maar eens, dan zult ge dat aanstonds met mij eens zijn!

De bankier gehoorzaamde, ofschoon hij zijn ledematen blijkbaar nog lang niet geheel en al tot zijn beschikking had.

Maar spoedig werden zijn bewegingen hoe langer hoe vlugger.

Met toenemenden spoed ging zijn hand eerst naar zijn broekzakken, vervolgens naar zijn vestzak, ten slotte naar de beide binnenzakken, en daarop riep hij met een theatralen kreet:

— Ik ben bestolen!

Deze ontdekking scheen den bankier volkomen tot zijn bewustzijn te brengen.

Hij richtte zich in zijn stoel op, wierp een blik op de vrouw tegenover hem en barstte toen uit:

— Heeft zij dat gedaan?

— Dat geloof ik niet, mijnheer Ashton! antwoordde Raffles glimlachend. Want als deze dame hier tenminste niet zonder eenig sieraad is verschenen — wat nauwelijks vermoed kan worden — dan is ook zij het slachtoffer geworden van den behendigen roover, die u geplunderd heeft! Zij heeft althans niets van eenige waarde bij zich! Gij kunt u zelf overtuigen.

Met een angstigen blik in zijn fletse oogen staarde de bankier naar de jonge vrouw.

— Het is waar! mompelde hij toen op heeschen toon. Zij mist haar diamanten collier, haar ringen en een prachtige agaten broche in goud gevat!

— Gij ziet het! zeide Sullivan, die naderbij was getreden.

Juist sloeg nu ook Ivy Colvilly de oogen op.

Het waren prachtige, zwarte oogen, maar op dit oogenblik waren zij nog omfloersd en was hun blik onzeker. Maar spoedig scheen zij geheel en al bij te komen.

Zij wreef de smalle, witte hand over het voorhoofd, en stamelde:

— Waar ben ik? Wat is er met mij gebeurd? Wat willen al die menschen?

Plotseling gaf zij een luiden schreeuw.

— En waar zijn mijn juweelen? Men heeft mij bestolen! Politie! Help!

— Gij behoeft niet meer om politie of om hulp te schreeuwen, *madame*, zeide Sullivan bedaard, want de eerste is reeds hier, en de laatste zal u zeker niet onthouden worden. Ik verzoek u echter, zoo kalm mogelijk te blijven, en mij te antwoorden op de vragen, welke ik u zal stellen. Dat is de eenige weg om wellicht weder in het bezit van het u ontstolene te geraken. Ik zeg: wellicht, omdat ik vrees dat wij hier met zeer sluwe booswichten te doen hebben, die zich waarschijnlijk reeds lang uit de voeten hebben gemaakt. Wij zullen echter onze uiterste best doen!

Hij richtte zich nu tot den bankier, die nog altijd verwezen voor zich uit keek, en begon:

— Hoe laat zijt gij hier gekomen?

— Omstreeks elf uur! antwoordde de bankier met zwakke stem.

— Alleen?

— Neen, met — met deze dame. Zij — hm — zij is een goede kennis van mij.....

— Dat begrijp ik! kwam Sullivan droogjes. Zijt gij toen aanstonds naar dit cabinet gegaan?

— Ja.

— Waart gij gemaskerd?

— Ja.

— Hadt gij dit cabinet van te voren besproken?

— Ja. In den loop van den dag heb ik het per telefoon gereserveerd!

— Men wist hier dus, dat gij juist in dit cabinet zoudt soupeeren?

— Natuurlijk! Ik ben hier goed bekend, en men geeft zich steeds moeite, aan mijn wenschen te voldoen. Ik ben gewoon, de kellners steeds groote fooien te geven.

— Gij kent hen dus?

— Allen, die hier vast zijn aangesteld.

— De kellner die u bediende was een hulpkellner, naar men mij heeft medegedeeld.

— Dat wil zeggen — aanvankelijk werden wij door een der vaste kellners bediend. Later werd hij vervangen door een ander, dien ik niet kende.

— Ik geloof dat wij dit moeten onthouden! liet de stem van Raffles zich hooren.

— Het kan inderdaad van belang blijken, mylord! beaamde de jonge detective.

Daarop zette hij zijn ondervraging voort.

— Gij hebt natuurlijk aanstonds dit masker afgedaan, toen gij hier binnen kwaamt?

— Dat spreekt van zelf!

— Zijt gij hier steeds alleen gebleven?

De bankier scheen even te aarzelen, voor hij antwoordde:

— Neen, wij hebben een kort bezoek gehad van miss Evelyn Russell.

— Russell? De eenige dochter van den bekenden groothandelaar in koffie?

— Ja.

— Maar hoe wist zij, dat gij hier waart?

— Dan kan ik u niet zeggen. Zij scheen mij wat zenuwachtig toe, en praatte van alles door elkaar — misschien had het dansen haar zoo opgewonden!

— Kent gij haar goed?

— Zeer goed. Ik ben de bankier van haar vader. Wij zijn reeds jaren lang goede zakenvrienden.

— Is zij lang hier gebleven?

— Dat weet ik niet.

— Weet gij dat niet? riep Sullivan verbaasd uit.

— Neen. Ik begon mij suf en leeg in het hoofd te voelen — alles zag ik door een nevel — ik kreeg een zonderling gegons in de ooren — en toen wist ik van niets meer....

— En gij weet zeker dat miss Russell hier nog was, toen die verschijnselen begonnen?

— Volkomen zeker!

— En gij, madame? zoo wendde de detective zich tot de variété-zangeres, die zachtjes voor zich heen had zitten weeklagen.

— Mij is het juist zoo gegaan als mijnheer Ashton! gaf zij ten antwoord.

Sullivan dacht eenige oogenblikken na.

Hij gevoelde wel, dat het op zijn minst zonderling was, dat de dochter van den schatrijken koffie-groot-handelaar op bezoek kwam, al ware het dan ook tijdens een bal-masqué, bij den bankier haars vaders, van wien zij toch wel zou weten, dat hij zich in gezelschap bevond van een juffertje van hoogst twijfelachtige reputatie!

Nu, hij zou dit spoedig genoeg aan het jonge meisje zelf kunnen vragen!

Hij wendde zich tot den kellner die zich op den achtergrond had gehouden, en vroeg:

— Weet gij, waar mijnheer Russell zich bevindt?

— Ja, mijnheer! Omstreeks een uur geleden waren mijnheer en mevrouw Russell in de kleine souperzaal. Miss Evelyn was toen bij hen.

— Ga er aanstonds heen en vraag miss Evelyn, of zij zoo goed wil zijn even hier te komen. Zeg haar, dat het een ernstige zaak betreft, en dat detective Sullivan het haar verzoekt.

De kellner ging heen.

Raffles had met de grootste aandacht het vraaggesprek gevolgd.

Ook hij voelde, dat hier iets zonderlings geschied was, ofschoon hij onmogelijk had kunnen zeggen, van welken aard dit voorval was geweest.

Terwijl men op de terugkomst van den kellner en miss Evelyn wachtte, zette Sullivan zijn verhoor voort.

— Kunt gij mij een beschrijving van den tweeden kellner geven? zoo wendde hij zich tot den bankier.

Deze dacht even na, en antwoordde toen:

— Gewoonlijk let ik niet op de lieden, die mij bedienen! Ik geloof dat hij lang van gestalte was, met zwart haar, kleine bakkebaarden en een bleek gezicht.

— Het was een knappe man! riep Ivy Colvilly uit. Hij had prachtige witte tanden en mooie, goed onder-

houden handen. 't Was zoo'n Italiaansche type!

— Ik ben blij, dat gij blijkbaar beter let op de lieden die u bedienen, madame, merkte Sullivan met een fijn glimlachje op. Uw verklaring kan ons wellicht van dienst zijn! Sprak die kellner zuiver Engelsch?

— Hij sprak het vloeiend, maar met een duidelijk hoorbaar accent!

— Maakte hij geen fouten bij de bediening?

— Ja! Hij diende de kaas vóór de plombière op!

— Was hij ook gecostumeerd, evenals de bedienden in de groote zaal?

— Neen, de kellners in de cabinets particuliers waren allen in den rok.

— Bracht hij de champagne binnen?

— Ja.

— Nu, dat alles is zoo duidelijk als de dag! bromde Sullivan halffluid. Die zoogenaamde kellner heeft den collega, die hier vóór hem bediende, met een mooi praatje bewogen, hem de bediening in dit cabinet over te laten, en toen zijn slag geslagen.

— O, ja, dat alles is heel eenvoudig! riep de bankier op nijldigen toon. De vraag is maar, hoe ik weer in 't bezit van mijn portefeuille, mijn beurs, mijn ringen en mijn manchetknoopen kom!

— En ik aan mijn collier, mijn broche en mijn haarnaalden! jammerde de variété-zangeres.

Sullivan sloeg haar opmerkzaam gade.

Een oogenblik ging het hem door de gedachten, of deze vrouw misschien comédie speelde en in het complot betrokken was.

Hij trad op Raffles toe en wisselde op fluisterenden toon eenige woorden met hem.

Deze trad op de tafel toe en nam het glas op, hetwelk voor de zangeres stond en nog half met champagne gevuld was.

Hij rook er even aan, en trad toen op de zangeres toe.

— Open uw oogen eens wijd! verzocht hij.

Verwonderd sperde zij haar groote, zwarte oogen zoo ver mogelijk open.

Raffles keek even in 't wit en de sterk vergrootte pupil, en zeide toen vriendelijk:

— Ik dank u!

Daarop nam hij Sullivan terzijde en fluisterde:

— In die richting behoeft gij niet te zoeken — zij heeft van het bedwelmende mengsel gedronken.

Op dat oogenblik ontstond er eenig gerucht op de gang voor de deur van het kabinet, waar nog altijd een aantal nieuwsgierigen stonden.

Er klonken luide en angstige stemmen boven het stemmengegons uit.

Toen trad de kellner weder binnen.

Hij was echter niet alleen, maar werd op den voet gevolgd door een heer met spierwit haar en een rood, verschrikt gezicht, en een dame van ongeveer vijftig jaar, met nog fraai zwart haar en een indrukwekkende gestalte.

Die man was Alex Russell, de schatrijke koffiehändler, en de dame was zijn echtgenoot.

Zij schenen beiden zeer opgewonden te zijn, en riepen tegelijk:

— Waar is Evelyn? Waar is ons kind?

Sullivan trad hen verbaasd tegemoet.

— Is uw dochter niet bij u? vroeg hij. De kellner verklaarde, dat hij miss Evelyn in de kleine souperzaal had gezien!

— Daar was zij ook nog een uur geleden, mijnheer! riep de koffiehändler uit.

— En weet gij niet, waarheen zij toen is gegaan? hernam de detective.

— Zij zeide, dat zij een vriendin ging opzoeken, die zich in de groote danszaal bevond!

— Hoe heet die vriendin? vroeg Sullivan verder.

— Miss Drexler!

— Hier ben ik! riep een stem uit de kleine menigte, die nog altijd voor de deur verzameld was.

Een jonge dame baande zich een weg door de menschen en trad het vertrek binnen.

Russell trad haastig op haar toe en zeide:

— Miss Daisy, ik ben zeer ongerust! Er moet iets geschied zijn, waarvan ik niets begrijp! Gij kunt ons misschien inlichten! Zeg mij eens — hebt gij mijn dochter gezien, ongeveer een uur geleden?

— Neen, mijnheer Russell! antwoordde het jonge meisje. Ik heb haar slechts even gesproken, om eenige minuten over achten! Gij waart toen juist binnen gekomen!

De koffiehändler greep zich met beide handen naar het hoofd.

Sullivan legde hem de hand op den schouder en zeide op bemoedigenden toon:

— Gij moet kalm blijven, mijnheer Russell! Waarschijnlijk heeft het niets te beteekenen en zullen wij mejuffrouw Evelyn, uw dochter, wel aanstonds zien verschijnen! Ik zal dadelijk een aantal kellners overal laten zoeken!

— Maar wat is er dan toch gebeurd, mijnheer? riep Russell op wanhopigen toon.

Met enkele woorden legde de detective hem de zaak uit.

— Mijn dochter is dus hier geweest? riep mevrouw Russell, terwijl zij een blik op de zangeres wierp, waarvan de beteekenis niet kon worden misverstaan. Wat kwam zij hier doen?

— Zij kwam alleen wat met mij praten, mevrouw! antwoordde de bankier, die wel door den grond had willen zinken.

— Ik begrijp er niets van, kreunde Russell. Wat had zij ons te zeggen, dat zij naar Miss Drexler ging, als die haar in het geheel niet meer gezien heeft na de eerste ontmoeting, en waarom ging zij hierheen?

— Ja, dat zouden wij allen ook gaarne willen weten, mijnheer Russell! hernam Sullivan. Als wij op die vraag konden antwoorden, dan was de geheele zaak opgelost!

— Misschien toch wel niet, liet de ernstige stem van Raffles zich hooren. Ik voor mij geloof niet, dat de komst van Miss Evelyn iets te maken heeft met de berooving — ten minste niet direct.

— Nu, dat zal de toekomst wel aan den dag brengen, meende Sullivan. Het eerste wat wij doen moeten, is, na te gaan of Miss Evelyn zich nog ergens in het hotel ophoudt.

Snel waren de noodige bevelen gegeven.

Een geheel legertje kellners doorkruiste overal de zalen, zoekende naar de dochter van den schatrijken koffiehändler.

Maar na een kwartier ongeveer keerden zij allen terug met de boodschap, dat zij geen jonge dame in het gewaad van een Oostersche Prinses met zeer lang zwart haar had gezien.

— Dan zullen wij een paardemiddel moeten toepassen! riep Sullivan uit. Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer Russell. Wat u betreft, mijnheer Ashton, zo wendde hij zich tot den bankier, ik wil u niet langer terug houden. Gij hebt mij alle inlichtingen gegeven, die ik kon vergen, en ik zie geen reden u hier nog langer te houden. Hetzelfde geldt voor Miss Colvilly. Ik reken er echter op, dat gij u ter beschikking van de justitie zult houden.

— Is dat volstrekt noodzakelijk, vroeg de bankier met een benauwd gezicht.

— Ik vrees van wel, mijnheer Ashton, antwoordde Sullivan droogjes. Gij hebt namelijk een groote rol in dit voorval gespeeld, al was het dan ook slechts een lijdelijke.

— En ik, mijnheer? vroeg de variété-zangeres.

— Ook gij zult nog wel eens ondervraagd moeten worden, madame. Wij zullen u echter zoo min mogelijk overlast veroorzaken.

De bankier verwijderde zich snel, door vele spottende blikken nagestaard.

De zangeres ging echter met opgeheven hoofd en trotschen blik heen.

Weliswaar had zij een zeer ernstig verlies geleden, maar daarentegen was deze zaak een prachtige reclame voor haar.

Bovendien bestond er eene kans, dat de politie de juweelen zou terugvinden.

Zoodra deze acteurs in de tragie-comedie verdwenen waren riep Sullivan uit:

— Volg mij nu spoedig.

— Wat wilt gij doen, mijnheer? vroeg mevrouw Russell ongerust.

— Dat zal ik u zeggen, mevrouw. Ik zal mij bekend maken als politiebeambte en alle gasten verzoeken, die nog gemaskerd zijn, zich te ontmaskeren. Zoodra dat geschied is zal ik van de galerij af den naam van uw dochter noemen en zeggen dat zij gezocht wordt.

De vrouw van den koffiehandelaar wrong zich de handen

— Maar daar groeit misschien een schandaal uit, mijnheer, riep zij. Is dit niet te vermijden?

— Ik vrees dat er niets anders opzit, mevrouw.

— In 's hemelsnaam dan.

De kleine groep baande zich een weg door de nieuwsgierigen naar de groote danszaal.

Daar was de drukte nog geenszins minder geworden.

De paartjes dansten nog altijd vroolijk in het rond.

Onverdrotén lieten de kleine orkesten hun opgewekte tonen hooren.

Sullivan beklom snel de groote trap die naar de galerij voerde, boog zich over de balustrade en riep met een stentor-stem, die boven het gelach en de muziek uitklonk:

— In naam der wet.

Als bij tooverslag werd het doodstil.

Alle gasten keken naar den man daarboven.

Aanvankelijk dachten sommigen aan een carnavalsgrap.

Maar spoedig bleek, dat het volle ernst was.

Sullivan wenkte in de richting van het spelende orkest en dadelijk tikte de dirigent af.

— Ik moet u verzoeken allen uw maskers af te doen, riep Sullivan uit.

Schoorvoetend werd aan dit verzoek voldaan.

Want velen waren daar, die daar niet gaarne rond voor zouden zijn uitgekomen.

Maar men begreep wel, dat er met de politie niet te gekscheren viel.

Toen verhief Sullivan zijn stem nog meer, liet zijn blikken over de aanwezigen dwalen en riep:

— Is Miss Evelyn Russell hier soms in de zaal?

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Maar wel keken de aanwezigen elkander verbaasd aan.

Het was duidelijk dat niemand de beteekenis van deze vraag begreep.

— De ouders van Miss Russell wenschen te vertrekken en zij hebben hun dochter in het gewoel verloren, vervolgde Sullivan.

Weer volgde een doodsche stilte op deze woorden.

Nogmaals liet Sullivan zijn blikken over de menigte dwalen, maar nergens kon hij de hem welbekende gestalte van het jonge meisje ontwaren.

Er viel niet aan te twifelen, zij was zeker niet in deze zaal, anders zou het reeds bekend zijn, daar ieder die hier aanwezig was de bevallige dochter van den groothandelaar in koffie althans van aanzien kende.

Sullivan daalde de trap weder af.

In de groote sôuperzaal ging hij op dezelfde wijze te werk.

Maar ook hier leverden zijn pogingen geen resultaat op, evenmin als in de buffetzaal, in de speelzaal of in den grooten wintertuin.

Nergens viel iets van het jonge meisje te bespeuren.

Russell en zijn echtgenoote, zoowel als Raffles en Charly Brand hadden Sullivan overal op zijn zonderlingen rondgang vergezeld.

De ouders werden hoe langer hoe ongeruster en eindelijk kon mevrouw Russell zich niet meer inhouden.

Zij barstte in tranen uit en riep:

— Mijn arm kind! Waar kan zij toch zijn? Zij is nu bijna anderhalf uur zoek!

— Kan zij ook ongesteld zijn geworden, mevrouw? vroeg Raffles deelnemend. Is het ook mogelijk, dat zij naar huis is gegaan zonder u eerst daarvan te vergewissen?

— Neen, Mylord, dat is onmogelijk. Dat is niets voor Evelyn! Dat zou zij zeker nooit doen.

Sullivan haalde de schouders op, met het gebaar van een man die voor een onoplosbaar raadsel staat.

— Dan begrijp ik er niets van! riep hij uit

HOOFDSTUK IV.

Raffles stelt belang in de zaak.

Maar Raffles was er de man niet naar om zoo spoedig te wanhopen.

En hij maakte een opmerking waarvan Sullivan begreep, dat hij ze evengoed zelf had kunnen maken.

De groote onbekende zeide namelijk:

— Als Miss Evelyn vertrokken is, dan kan zij dat slechts gedaan hebben door den grooten uitgang. Daar staat dag en nacht een portier en die man moet haar dus gezien hebben.

— Dat is waar, riep Russell uit, laat ons dat aanstonds gaan onderzoeken.

Dadelijk begaf het kleine groepje zich naar de groote vestibule.

Ook deze was helder verlicht.

De portier zat op een stoel voor zijn kantoortje, waar eveneens nog licht brandde.

Hij stond evenwel dadelijk op toen hij de opgewonden menschen op zich toe zag komen.

Russell kon zijn ongeduld niet bedwingen.

Hij greep den portier bij den arm en riep:

— Heb je mijn dochter soms zien voorbijgaan, Buxton?

De verbaasde portier dacht even na en antwoordde toen:

— Hoe moet Miss Evelyn er hebben uitgezien, mijnheer Russell?

— Zij was gekleed als Oostersche Prinses.

— Was ze in gele zijde gekleed?

— Ja juist.

— Met een groenen sluier, waarin kleine goude loovertjes geweven waren?

— Zoo is het.

— Had zij loshangend haar?

— Ja, Buxton, je hebt haar dus gezien?

— Ja, mijnheer Russell, dan moet zij het wel geweest zijn.

— En — was zij alleen? ging de koffiehondelaar ademloos voort, terwijl hij den portier opnieuw vastgreep en heen en weer schudde.

— Neen, mijnheer Russell, alleen was zij niet. Zij was in gezelschap van een heer.

— Hoe zag die er uit?

— Hij droeg een vuurroode domino, dat is alles wat ik van hem zeggen kan.

— Hij was dus gemaskerd?

— Ja, en hij had de kap van zijn domino veromlaag getrokken en hij liep met gebogen hoofd.

Russell sloeg zich voor het voorhoofd.

Iets dergelijks scheen volkomen boven zijn begrip te gaan.

Hij wisselde een wanhopigen blik met zijn vrouw en vroeg toen, terwijl hij zich opnieuw tot den portier wendde:

— Hebt gij niet gehoord waar zij over spraken?

— Dat niet, mijnheer Russell, maar de jongeluischen zeer in hun schik te zijn — zij lachten en babelden opgewekt.

Sullivan had zwijgend naar deze ondervraging geluisterd.

Nu mengde hij zich op zijn beurt in het gesprek.

— Gij zijt er immers zeker van, Buxton, dat gij geen andere dame voor miss Evelyn Russell kunt hebben aangezien?

— Dat is bijna onmogelijk, mijnheer Sullivan! Ik ken Miss Evelyn heel goed, want zij komt hier vaak met haar ouders of met vrienden dineeren. Ik heb ook haar stem heel goed herkend, evengoed als haar figuur, en ik weet zeker dat hier geen andere dames in een Oostersch gewaad van gele zijde zijn gepasseerd en zeker niet met zulk prachtig lang haar!

Mevrouw Russell barstte in snikken uit.

— Goede God! Wat zou er toch met ons lief kind gebeurd zijn, kreet zij.

Russell, ofschoon zelf zeer bleek, trachtte haar te troosten.

Wat Raffles betreft, hij zag nu wel in, dat de zaak heel wat ernstiger was, dan zij zich eerst liet aanzien.

Wel kende hij de Russells pas sedert kort, maar toch lang genoeg om te weten, dat Evelyn er het meisje niet naar was om midden in den nacht met een jongen man naar een onbekende bestemming te vertrekken, zonder haar ouders daarvan in kennis te stellen!

Toch was het duidelijk, dat zij uit vrijen wil was

medegegaan, want hoe kon anders de portier de jongelieden hebben hooren lachen en schertsen.

Sullivan had een blik op zijn horloge geworpen.

— Hoe lang denk je dat het geleden is, dat Miss Evelyn hier voorbij kwam met den heer in zijn vuurroode domino?

— Het kan een half uur, of hoogstens drie kwartier geleden zijn, antwoordde de portier.

— Je hebt dien heer in het geheel niet herkend?

— Neen, mijnheer!

— Herinner je je soms wanneer hij hier is binnengekomen?

— Ik heb hem in het geheel niet gezien!

— Wat is dat nu, riep Sullivan verbaasd uit. Je bent hier toch den geheelen avond geweest?

— Dat wel, maar ik durf er wel op zweren, dat ik niemand heb zien binnenkomen, die een domino droeg van zulk een opvallende bloedroode kleur!

— Dat is heel merkwaardig, bromde Raffles in zich zelf, daarop vervolgde hij luid:

— Ik geloof dat ook dit onthouden moet worden, mijnheer Sullivan.

— Geloof gij, mylord, vroeg de jonge detective, die niet geheel en al overtuigd scheen te zijn.

— Ik ben er bijna zeker van!

— Maar dit alles kan toch onmogelijk in verband staan met de berooving in het cabinet?

— Neen, ik acht den samenhang in ieder geval zeer gering of anders van toevalligen aard, antwoordde Raffles.

— Maar wat moeten wij nu doen, riep mevrouw Russell jammerend uit.

— Wel, mevrouw, ik geloof dat de aangewezen weg is allereerst naar uw woning te telefoneeren, merkte Raffles op, wie weet is Miss Evelyn al veilig en wel thuis!

— Mijn hemel! Dat wij daar niet eerder aan gedacht hebben, kreet Russell; gij hebt toch zeker een telefoon in uw loge, Buxton.

— Natuurlijk, mijnheer Russell!

De koffiehandelaar trad het kleine vertrek binnen. Door de ruit in de deur zagen de anderen dat hij de telefoon van den haak nam en driftig iets vroeg.

Eenige oogenblikken later kwam hij weder naar buiten.

Zijn gelaat was nog bleeker geworden en zijn vuisten waren zenuwachtig dicht geknepen.

Nauwelijks verstaanbaar, zeide hij op heeschen toon:

— Zij is niet thuis!

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Hoever zou de afstand tusschen het Carlton Hotel en uw woning bedragen, mijnheer Russell, vroeg hij.

— Met de auto nauwelijks tien minuten, en als men langzaam loopt een half uur, hoogstens vijf en dertig minuten!

— Dan kan ik u tot mijn spijt geen anderen raad geven, mijnheer Russell, dan u naar huis te begeven, zeide Sullivan op vriendelijken toon. Het geeft niets of gij hier blijft, want gij zoudt de politie toch niet kunnen helpen! Gij hebt ons immers alles gezegd wat gij weet?

— Alles, mijnheer Sullivan. Mijn dochter is den geheelen avond in onze onmiddellijke nabijheid geweest, behalve natuurlijk gedurende de dansen. Wij zijn gezamenlijk naar de kleine souperzaal gegaan, maar wij waren daar nog nauwelijks of zij is opgesprongen en is weggesneld nadat zij ons gezegd had, dat zij haar vriendin ging opzoeken! Dat is alles wat ik er van weet!

Sullivan had eenige aantekeningen gemaakt en bergde nu zijn opschriftboekje weg.

Raffles trad op het wanhopige echtpaar toe en zeide: — Als gij het goed vindt zal ik u met mijn eigen auto naar huis brengen. Het is niet goed, dat gij nu alleen zijt. Het ligt toch in onzen weg.

— Dat is zeer vriendelijk van u, Mylord, zeide de ongelukkige moeder, terwijl zij Raffles met haar be- traande oogen een dankbaren blik toewierp.

Charly had intusschen de prachtige blauwgelakte auto van Lord Aberdeen laten waarschuwen.

Spoedig stond de groote wagen aan de overzijde van de straat stil.

Raffles bood mevrouw Russell den arm en geleidde haar weg, na met een buiging van Sullivan afscheid te hebben genomen.

Eenige oogenblikken daarna zaten de troosteloze ouders in den fraaien wagen, die door Henderson, den chauffeur van zijne Lordschap, met bekwame hand en snel door de thans verlaten straten van de hoofdstad werd gestuurd.

Er werd daarbinnen niet veel gesproken.

Raffles stelde op bescheiden wijze nog eenige vragen en trachtte het echtpaar zooveel mogelijk gerust te stellen, ofschoon hij zelf maar al te goed begreep, dat er iets ernstigs met het jonge meisje was voorgevallen.

Voor zij zouden uitstappen, zeide Raffles:

— Ik geef u de verzekering, dat ik uit alle macht de politie zal helpen in haar pogen om deze duistere zaak op te lossen.

— Ik dank u uit den grond van mijn hart, Mylord, hernam Russell, terwijl hij Raffles de hand drukte en een droge snik uit zijn keel opwelde.

— Ik gevoel dat wij niet zullen kunnen slapen, zeide mevrouw Russell. Het is mij alsof er een looden gewicht op mijn hersens drukt. Dit alles is zoo raadselachtig, zoo vreemd, dat ik telkens geloof dat het niet mij, maar een ander is overkomen.

— Ik moet u toch dringend aanraden eenige rust te nemen, mevrouw, hernam Raffles ernstig. Gij kunt er van verzekerd zijn, dat reeds op dit oogenblik het geheele raderwerk van de Londensche politie in het werk is gesteld om uw dochter terug te vinden.

— God geve, dat zij slaagt, riep de ongelukkige vrouw uit.

Dit gesprek had plaats gehad, nadat het echtpaar reeds was uitgestegen en de straatdeur geopend was door een slaperigen bediende.

Nog een krachtige handdruk en de arme ouders waren in hun prachtig huis verdwenen.

— Naar huis, Mylord? vroeg Henderson, met de hand aan het portier.

— Dat is te zeggen, Henderson, jij kunt naar huis rijden, antwoordde Raffles, terwijl hij met een luchtigen sprong uit de auto wipte. Mijnheer Brand en ik zullen liever loopen.

— Maar het is bitter koud, Mylord, riep de brave chauffeur op bestraffenden toon.

— Des te beter, Henderson. Koude is goed voor de hersens, en wij hebben veel na te denken — heel veel na te denken.

Lachend klapte hij het portier dicht, nadat ook Charly de auto had verlaten.

Henderson nam weer achter het stuurwiel plaats, zonder verdere aanmerkingen te maken en de auto stoof weg.

Raffles wendde zich om en liet zijn blikken over den voorgevel van het prachtige huis van den koffiemagnaat dwalen, dat een vorst niet tot oneer zou hebben gestrekt, en bromde toen half voor zich heen:

— In dat paleis vertoeven nu twee ongelukkige menschen. Het is dus wel uitgemaakt, dat rijkdom maar zelden tegen de harde slagen van het noodlot beschermt. Kom, Charly, laten wij naar huis gaan.

Langzaam sloegen de beide vrienden den weg in naar de villa in de Regentstreet.

HOOFDSTUK V.

Combinaties.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend voort.

Beiden waren in diepe gedachten verzonken.

Het zonderlinge voorval in het Carlton Hotel liet hen niet met rust.

Eindelijk merkte Charly op:

— Ik weet niet welke gebeurtenis raadselachtiger is, de berooving van twee menschen, die goed bij hun positieven zijn, of de zonderlinge verdwijning van Evelyn Russell.

— Oh, wat het eerste betreft — dat is niet zoo verbazend, meende Raffles, het is handig in elkaar gezet en daarmee is wel ongeveer alles gezegd.

— Ik meen je te hebben hooren verklaren, dat je slechts weinig verband ziet tusschen de berooving en de verdwijning?

— Daarbij blijf ik ook! Dat verband kan wel be-

staan, maar ik houd vol, dat het van toevalligen aard is! Als dat niet zoo was, zouden wij het er voor moeten houden dat de roovers van de diamanten dezelfde waren als degenen, of liever degene die met Evelyn Russell is vertrokken — en dat klopt bezwaarlijk, want uit de verklaring van den portier blijkt het, dat het jonge meisje met een vriend vertrokken is!

— Begrijp jij, waar zij zoo midden in den nacht kan heen zijn gegaan?

— Ik heb er niet het flauwste idee van, maar dit is wel zeker — aan een ontvoering, een schaking, in de gewone beteekenis van het woord behoeven wij niet te denken! Als ik nog een weinig menschenkennis heb dan geloof ik niet, dat een jong meisje in zoo'n geval grapjes zou maken en luidkeels zou lachen! Bovendien ontgaat het mij, waarom een verliefd minnaar

juist een carnavalspartij zou te baat nemen om het voorwerp van zijn liefde te ontvoeren! En ten slotte — als wij een oogenblik aannemen dat hier een schaking heeft plaats gehad, dan zouden we ook tevens er zeker van moeten zijn, dat het jonge meisje tegen den zin van haar ouders betrekkingen heeft aangeknoopt met een of anderen jongen man!

— Wie zegt je dat dat niet zoo is?

— Ik wil het niet bevestigen en niet ontkennen! Maar ik herhaal — als het inderdaad zoo is, dan kiest men daartoe toch een andere gelegenheid!

— Maar die andere gelegenheid zou minder romantisch zijn!

— Best mogelijk — maar de geheele houding van het lieve kind gedurende het carnaval wijst er immers op, dat zij geen oogenblik dacht aan de mogelijkheid, er met een jongen man van door te gaan! Zij was vrolijk en opgewekt en heeft verschillende dansen gedaan, telkens met andere jongelui, zooals ik van miss Drexler vernomen heb.

— Maar toch is zij niet den geheelen nacht in dezelfde stemming geweest, Edward!

— Hoe weet je dat?

— Wel, dat heeft de bankier Ashton verklaard! Herinner je je niet dat de man zeide, dat Evelyn zeer opgewonden was toen ze in het cabinet kwam?

— Je hebt gelijk, dat was mij ontschoten! Trouwens — het is heelemaal een zonderlinge zaak! Wat kwam het jonge meisje daar in 's hemels naam uitvoeren? Zij kan niet bij toeval zijn binnengekomen, maar Ashton had haar evenmin laten roepen! Er moet dus iets geweest zijn, dat haar bewoog naar dat cabinet te gaan, waar zij wist Ashton te zullen vinden, dat wil zeggen een oude vriend van haar vader! De vraag is nu maar: Wat is dat „iets" geweest? Als wij op die vraag konden antwoorden zouden wij geloof ik al heel wat verder zijn.

— Misschien was het wel hetzelfde, waardoor zij zoo zenuwachtig is geworden!

— Dat is niet onmogelijk!

— Nu iets anders — het jonge meisje was nog in het cabinet toen Ashton en Ivy Colvilly onder den invloed geraakten van de opium in de champagne! Wat heeft zij toen gedaan? Waarom heeft zij niet onmiddellijk om hulp geroepen?

— Wat dat laatste betreft, zij zal eenvoudig gedacht hebben, dat de bankier en zijn gezellin te diep in het glas hadden gekeken, zooals dat bij dergelijke feesten wel eens meer voorkomt.

— En toen zou zij daar toch nog gebleven zijn?

In plaats van te antwoorden, bleef Raffles midden op straat stilstaan en keek Charly met zijn groote, grijze oogen eenigen tijd strak aan.

Toen knikte hij goedkeurend met het hoofd en zeide:

— Jij hebt de gewoonte, Charly — een heel goede gewoonte — om somtijds van die vragen te doen, die de kern der kwestie raken en mij dadelijk een geheel ander inzicht in een of andere zaak doen krijgen! Inderdaad: waarom is zij toen niet heengegaan, zooals een fatsoenlijk jong meisje betaamt? Wel, zij ging niet heen, omdat zij er moest blijven! Waarom zou zij er hebben moeten blijven? Omdat die kamer de plek was waar zij een of andere afspraak had! Heb je iets tegen mijn redeneering aan te merken?

— Voorloopig volstrekt niet, antwoordde Charly lachend.

— Wij nemen dus aan, dat Evelyn Russell in dat vertrek een afspraak zou hebben met iemand, die wist dat hij haar daar zou vinden, en op wien zij dus moest blijven wachten, al waren Ashton en zijn dame op dat oogenblik al zeer treureig metgezellen!

— Dan moet die persoon ook stellig geweten hebben, dat zij daar heen zou gaan, met andere woorden: Hij moet het haar gevraagd hebben! Dat alles neemt eenigen tijd in beslag. Hij moet dus met het jonge meisje gesproken hebben! Wanneer? Waarschijnlijk onder een of anderen dans! Wie kan de vrager geweest zijn? Wel, wie anders dan de man met de bloedroode domino!

Raffles had aandachtig naar deze korte uiteenzetting geluisterd.

Nu en dan knikte hij goedkeurend.

— Tegen die redeneering valt niet veel in te brengen, mijn jongen. Maar er is toch een ding, dat ik er tegen zou kunnen aanvoeren.

— En dat is?

— Volgens den portier is de man met de roode domino in het geheel niet in de zaal geweest.

— Oh, daar reken ik zoo vast niet op. Hij kan hem wel over het hoofd gezien hebben. Er zijn wel duizend gasten geweest.

— Dat is zoo, maar de eigenaardige roode kleur van de domino is hem toch aanstonds opgevallen, en de gasten kunnen toch niet anders binnen komen dan druppelsgewijs, daar zij allen door cabs of huurauto's zijn aangebracht die een voor een voorrijden om zich van den inhoud te ontlasten. Maar laten wij toch voor-

loopig maar aannemen, dat de man inderdaad binnen is geweest. Het is duidelijk dat het iemand geweest moet zijn, die grooten invloed op haar had. Is je somtijds iets bekend van een verloving van Evelyn Russell?

— Ik weet er niets van!

— Heeft dat jonge meisje een erkende chaperon?

— Ik geloof het haast niet! Er draaien wel een paar neven om haar heen, maar die zijn lucht voor haar.

— Wel, dan blijft de mogelijkheid dat onze jonge dame er een geheime liefde op nahield! Maar dan staan we dadelijk weder voor de vraag of het wel mogelijk is, dat een fatsoenlijk jong meisje over half drie in den nacht een bal masqué met den man harer keuze verlaat om de hemel weet waarheen te gaan! Ik acht dat zielkundig gesproken eenvoudig onmogelijk!

— Maar kan Evelyn soms ergens anders naar toe zijn gegaan dan waar zij verwachtte te zullen worden heen gebracht?

Weer bleef Raffles midden op straat staan.

Zijn oogen schitterden.

Hij klopte Charly op den schouder en riep uit: Je vragen zijn vannacht werkelijk bewonderenswaardig! Je opent mij, zonder het misschien te weten, alweder een nieuw gezichtspunt! Ik kan echter niet zeggen, dat de zaak er minder gevaarlijk door wordt! Want als we je vraag in andere woorden inkleeden, dan zou zij kunnen luiden:

— Is Evelyn Russell soms bedrogen en heeft men haar tegen haar zin weggevoerd? Maar als we die vraag bevestigend beantwoorden, dan raken wij weder op een geheel nieuw terrein vol voetangels en klemmen verzeild! Want nu we het antwoord hebben op de vraag: Als dat zoo is, waarom lachte en schertste het jonge meisje dan?

— Wel, de man in de roode domino was gemaskerd!

Ten derde male hield Raffles zijn schreden in om Charly met open mond aan te staren. Toen zeide hij vroolijk:

— Ik zal je voorhangen als leeraar in de logica aan onze universiteit! Je bent vannacht werkelijk zeer goed op streék! Wel zeker, de man was gemaskerd, met andere woorden — Evelyn Russell kan hem onmogelijk hebben herkend en heeft hem misschien voor een ander aangezien. Charly, ik dank je zeer voor je twee vragen, en je eene opmerking! Ik geloof, dat ze ons heel wat verder brengen!

Hij wreef zich in de handen en stak een versche sigaret op, een bewijs, dat hij zich in een voorreffelijke stemming bevond!

Geruimen tijd sprak hij geen woord.

Slechts nu en dan zewees een dof gebrom, dat hij een of ander spoor in zijn gedachten volgde.

Toen hij weder begon te spreken, bevonden de beide mannen zich reeds in het begin van de Regent Street.

— Ik gaf er heel wat om, als ik dien kellner terug kon vinden, die zoo goed zijn rol vervuld heeft, maar toch niet zoo goed, of hij heeft een fout bedreven, die in de oogen van ons verwend dametje Ivy Colvilly wel een halsmisdadigheid moest zijn — de kaas vóór de plombière opdienen! Denk toch eens na! Maar bij gebrek aan dien kellner zouden wij er al heel wat aan hebben, als wij den man eens konden uithooren, wiens plaats hij heeft ingenomen, en die waarschijnlijk niet tot de allersnuggersten zal behooren — een zeer zeldzaam verschijnsel bij de heeren in den zwarten rok!

— Wie belet je, er morgen eens op af te gaan?

— Dat ben ik ook van plan! Ik denk er echter niet aan, mijn neus te steken in die beroovingszaak! Dat moet de politie maar uitmaken! Ik bemoei mij er alleen in zooverre mede, als zij in verband kan blijken te staan met de verdwijning van Evelyn Russell. Ik erken volmondig, dat de berooving is uitgevoerd door mannen die hun vak in den grond verstaan, en daar het heerschap, dat er het slachtoffer van is geworden, mij verre van sympathiek is, zoo wil ik mij er volkomen buitenhouden — met dien verstande, dat zij niet op touw moet zijn gezet, door een zekeren professor van onze kennis, die sedert eenige dagen aan onzen hemel is verschenen, helaas niet als een vriendelijke ster, maar als een dreigende komeet!

— Je meent professor Nicholson?

— Natuurlijk! Die opvolger van professor Shydrift is ons, voor de eerste maal dat wij met hem te doen kregen door de vingers geslipt, en wij zullen voor hem moeten oppassen!

— Nu wij toch over dien man spreken — als je hem eens eenvoudig bij de politie aangaf?

— Om mij door de politie te laten uitlachen, en mij zelf in gevaar te begeven? Neen, mijn jongen — dat heeft nu geen doel meer! Men zou mij op Scotland Yard voor krankzinnig verklaren, als ik daar thans zonder enig tastbaar bewijs kwam vertellen dat de beroemde professor Nicholson niemand anders is dan de geheime aanvoerder, de leider, de ziel van het Ge-

nootschap van den Gouden Sleutel, dat ongeveer alle groote dievenbenden der geheele wereld omvat! Het spreekt van zelf, dat de booswicht reeds lang alle bewijzen vernietigd heeft, en zich nu zoo veilig acht als ooit te voren!

— Het is buitengewoon brutaal, dat hij weer naar zijn huis is durven terugkeeren, nadat wij hem daar bijna gearresteerd hadden, en hij ons op het laatste oogenblik wist te ontsnappen, nadat het maar weinig gescheeld had of wij hadden het met den dood moeten bekoopen!

— Ik erken, dat daartoe moed behoort! Maar zooals ik je zeide — hij acht zich thans weder volkomen veilig en oordeelt dat John Raffles hem niet kan aanklagen zonder ook zich zelf in gevaar te brengen. En misschien heeft hij daar wel gelijk in, zooals de zaken nu staan! Maar laat hij zich voor mij in acht nemen! Laat hij zich geen seconde bloot geven, of ik zal hem weten vast te grijpen om hem niet meer los te laten!

— Geloof je werkelijk dat hij hier achter zit?

— O, dat is maar een losse veronderstelling, meer niet! Die berooving kan evengoed door mindere goden bedacht zijn, want alles wel beschouwd behoeft men toch geen genie te zijn om zoo iets te bedenken. Intusschen zullen wij rekening houden met de mogelijkheid, dat hier inderdaad professor Nicholson achter schuilt.

— En — achter die ontvoering, zooals wij het dan voorloopig willen noemen?

— Daarachter misschien ook wel, ofschoon ik het doel nog steeds niet kan bevroeden. Moge de nacht raad brengen!

De beide vrienden waren, onder dit gesprek, de villa van Lord Aberdeen genaderd, een fraai, groot huis, te midden van een prachtig, uitgestrekt park gelegen.

Raffles haalde den huissleutel uit den zak van zijn langen, met bont gevoerden mantel, die tot bijna op den grond hing en zijn riddersgewaad verborg, en opende de deur.

Daar Gaston, de oude kamerbediende, op uitdrukkelijk bevel van zijn meester zich reeds ter ruste had begeven, ontdeden de beide mannen zich zelve van hunne mantels en bontmutsen en traden de kleine eetzaal binnen, waar hun een koud souper wachtte.

Zij spraken nog eenigen tijd over het zonderlinge voorval in het Carlton Hotel, en begaven zich toen ter ruste, maar niet dan nadat Raffles op den drempel van zijn slaapkamer wijsgeerig had opgemerkt:

— Het gaat vreemd toe in deze wereld, en het Lotschept er behagen in, ons her- en derwaarts te slingeren!

— Hoezoo? vroeg Charly verwonderd.

— Wel, die oude heer Russell stond reeds lang op mijn lijstje van personen die in aanmerking komen, een deel van hunnen overvloed, zij het dan ook tegen hun zin en door mijn ongewenschte bemiddeling, aan de armen en ellendigen dezer stad af te staan — en nu begeef ik mij ter ruste met het vaste voornemen, den man in deze treurige zaak ter zijde te staan!

— Omdat je je eigen edelmoedig hart niet kent! bromde Charly zachtjes voor zich heen.

HOOFDSTUK VI.

Een stap naar de oplossing.

Den volgenden morgen stonden alle bladen vol van den brutalen roof in het Carlton Hotel en de zonderlinge verdwijning van miss Evelyn Russell, hoeveel moeite de politie zich ook had gegeven, de zaak niet ruchtbaar te doen worden.

Men kon er dus wel zeker van zijn, dat deze dag voor den bankier Ashton een zeer onaangename zou zijn!

Toen de bladen voor de laatste ochtendedities ter perse gingen, om 8 uur in den morgen, was er nog niets naders bekend omtrent de verblijfplaats van het

jonge meisje.

Zij was verdwenen alsof zij door den grond was gezonken:

Geen taal of teeken — geen enkel regeltje schrift aan haar ouders — niets!

Ook van de roovers nog geen spoor.

Men had reeds bij alle opkoopters en helers invallen gedaan, maar zonder enig resultaat — de juweelen en het goud werden niet gevonden.

Bij alle costumiers in Londen was navraag gedaan naar roode dominos.

Zij hadden ze bij honderden, maar geen daarvan had de eigenaardige, bloedroode kleur van het kleedingstuk, hetwelk gedragen werd door den jongen man die met Evelyn het hotel had verlaten!

De politie scheen volkomen in het duister te tasten.

Naar alle groote steden in Engeland en zelfs op het vasteland waren telegrammen met een uitvoerige persoonsbeschrijving van het vermiste jonge meisje gezonden, met verzoek om Scotland Yard onmiddellijk te willen inlichten, maar tot dusverre had ook deze maatregel in het geheel geen vruchten afgeworpen.

Langzamerhand begonnen de booze tongen los te komen!

Evelyn, de dochter van den machtigen koffie-magenaar, zou wel niet tegen haar zin ontvoerd zijn — zij zou wel zonder eenig verzet zijn medegegaan met den man in de vuurroode domino!

Nog eenige dagen — en zij zou hare ouders vol berouw om vergeving voor haar misstap komen smeeken!

Raffles las dit alles en nog veel meer in de mid-dagedities, en schudde het hoofd.

— Ezels en idioten! bromde hij. Lasteraars en domme klapeksters! Kom, Charly, wij zullen er eens op uit gaan!

Deze woorden waren gericht tot den jeugdigen secretaris van Lord William Aberdeen, die juist bezig was, eenige oesters te verorberen, het beste middel, volgens zijn zeggen, om de gevolgen van al te ingespannen denken en een te korte nachtrust te bestrijden.

Charly hief het hoofd van deze aangename be-zigheid op en zeide:

— Wat ben je voornemens?

— Ik wil naar Russell gaan!

— Om wat te doen?

— Om eenige nadere inlichtingen in te winnen!

— Als Lord Aberdeen?

— Geenszins! Dat zou nu te gevaarlijk worden, want ik vrees dat wij daadwerkelijk en misschien onder bezwaarlijke omstandigheden zullen moeten optreden.

— Optreden tegen wie — tegen wat?

— Tegen degenen die Evelyn geschaakt hebben!

— En je weet nog niet eens wie dat zijn?

— Ongetwijfeld! Het zal ons echter niet aanwaaien, als wij hier blijven zitten en oester slurpen!

— Is dat een steek onder water? vroeg Charly lachend. Nu, ik ben tot je dienst! Maar als je niet als Lord Aberdeen je licht bij de Russells wilt opsteken

— op welke manier denk je het dan te doen?

— Nu, bijvoorbeeld als detective.

— Van Scotland Yard?

— Van Scotland Yard!

— En als er toevallig reeds politie in huis is?

— Dan hebben wij ieder twee goede beenen, die ons vlug uit de gevaarlijke zône kunnen brengen.

— En als de politie komt, terwijl wij er zijn?

— Dan heet het, dat wij belangstellende collega's uit een geheel andere stadswijk van onze millioenen stad zijn! Nog een aanmerking?

— Ik zwijg al!

— Verkleed je dan spoedig!

— Je neemt mij mede?

— Heb je geen lust?

— Wat een vraag! Dat weet je wel beter:

— Haast je dan!

De beide mannen begaven zich naar hun slaapkamer en binnen een half uur hadden zij hun uiterlijk een volkomen verandering laten ondergaan.

Het was bijna twaalf uur, toen zij door de kleine tuinpoort de villa verlieten en zich door Henderson met een der huurauto's met krachtigen motor uit de geheime garage naar de Milton Street lieten rijden, waar het prachtige huis van den groothandelaar in koffie gelegen was.

De twee mannen stapten uit en Raffles fluisterde Henderson toe:

— Luister eens goed, James! Wij gaan dat huis binnen. Je moet goed op de voordeur letten. Je kent mijnheer Sullivan immers?

— Dat zou ik meenen, mylord!

— Welnu, als je hem soms mocht zien binnegaan, geef dan het bekende waarschuwingssignaal met den hoorn, en breng den motor vast op gang. Het is mogelijk dat wij eenigszins overhaast dit huis weder moeten verlaten, en spoediger zouden moeten vertrekken dan ons plan was, begrijp je?

— Ik zal oppassen, mylord! antwoordde Henderson eenvoudig.

— Goed zoo, verberg je gelaat zooveel mogelijk — men mag je niet herkennen, als het te vermijden is.

Raffles en Charly betraden de breede stoep van het huis.

Op hun schellen werd de deur geopend door een dienstmeisje met roodbekreten oogen.

— Wat wilt gij, heeren? vroeg zij.

— Wij zijn van de politie, lief kind en wij wilden je meester spreken! — Of — zijn er soms collega's van ons?

— Er is een detective geweest — Gulliver was zijn naam, geloof ik!

— Ah zoo — is collega Sullivan er reeds geweest? Nu, dien ons maar spoedig aan. Zeg maar dat wij om nadere inlichtingen komen en misschien eenige opheldering kunnen geven. Wij zullen maar weinig minuten blijven!

Het meisje ging heen en keerde even later terug met het verzoek, haar te willen volgen.

De gewaande detectives gingen met het dienstmeisje door de kostbaar gemeubelde hall, de breede eikenhouten trap met de fraai gesneden leuning op, en werden eindelijk binnengelaten in een groot vertrek op de eerste verdieping, welks ramen op de straat uitzagen.

Daar troffen zij het echtpaar Russell in diepe verslagenheid aan.

Hun bleek gelaat en doffe oogen wezen er maar al te duidelijk op, dat zij dien nacht inderdaad niets geslapen en veel geweend hadden.

Russell stond op en trad de bezoekers tegemoet.

— Gij zijt van Scotland Yard, heeren? vroeg hij op gedempten toon.

— Wij zijn detectives uit een andere wijk, mijnheer Russell! antwoordde Raffles. Maar daar het onze specialiteit is, dergelijk zaken tot oplossing te brengen, hebben wij gemeend, u onze hulp te moeten aanbieden.

— Daarvoor dank ik u, mijne heeren. Ik vrees echter — —

Hij voleindigde den zin niet, maar bracht zijn zakdoek aan de oogen, die opnieuw vol tranen waren gesloten.

— Gij moet de hoop niet laten varen, mijnheer Russell! zeide Raffles op bemoedigenden toon. Alles is nog niet verloren! Zoudt ge mij op eenige vragen willen antwoorden?

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer. Neem plaats, wat ik u verzoeken mag.

Toen allen gezeten waren, begon Raffles:

— Hebt gij soms zelf nadere stappen gedaan om uw dochter terug te vinden?

— Ik heb eenige particuliere detectives aan het werk gezet. Voorts heb ik een advertentie in alle bladen geplaatst, waarin ik mijn dochter smee, tot ons terug te keeren.

Raffles keek verbaasd op.

— Wat nu? vroeg hij. Als gij dat gedaan hebt, moet gij ook meenen dat uw dochter *vrijwillig* is

heengegaan, en niet het slachtoffer eener ontvoering is geworden!

Russell liet het hoofd op de borst zinken en kneep beide vuisten krampachtig samen.

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij antwoordde:

— Misschien is dat wel zoo! Ik gevoel wel, dat ik vrij uit met u moet spreken! De gedachte is pas hedenmorgen bij mij opgekomen, en ik heb onmiddellijk aan mijn ingeving gehoor gegeven.

Raffles en Charly wisselden een snellen blik met elkander.

De vermoedens van den jongen man bleken dus voor een deel reeds bevestigd te zullen worden.

— De zaak is, vervolgde Russell, dat mijn dochter, zeer tegen onze zin, haar oog had laten vallen op een klerk op mijn kantoor, ongetwijfeld een mijner beste werkers, maar arm en zonder andere vooruitzichten dan het misschien eens tot boekhouder te zullen brengen. Met schrik zagen wij de liefde — of hoe men het dan noemen wil, van ons eenig kind toenemen, en ik heb mij ten slotte genoodzaakt gezien, den jongen man te ontslaan, ten einde paal en perk te stellen aan een betrekking die toch tot niets kan leiden.

— Hoe is de naam van dien klerk?

— Edward Palmer!

— Hoe lang is het geleden, dat gij hem hebt ontslagen?

— Een week.

— Hebben de jongelieden getracht, elkander sindsdien weder te ontmoeten?

— Ik had het Evelyn streng verboden, maar ik durf niet bezweren, dat zij mijn bevel heeft opgevolgd. Veeleer moet ik nu wel vreezen, dat zij het in den wind heeft geslagen — — —

— Gij hebt dus zeker reeds onderzoek laten doen naar de verblijfplaats van Edward Palmer?

— Natuurlijk! Hedenmorgen, toen het nog nauwelijks dag was, heb ik Scotland Yard opgebeld en haar verzocht, informaties bij hem in te winnen en hem desnoods te arresteren!

— En deed zij dat?

— Zij kon het niet doen, want de hospita van Palmer verklaarde dat hij gisteravond met den nachttrein naar Dublin was vertrokken!

Weer hoorde Raffles verbaasd op.

De zaak begon er niet duidelijker op te worden,

— Hoe laat vertrok hij? vroeg hij.

— Omstreeks 9 uur ging hij van huis!

— Alleen natuurlijk?

— Geheel alleen!

— Welke reden gaf hij zijn hospita op?

— Hij had eenige uren geleden een brief ontvangen, en begon toen aanstonds toebereidselen voor de reis te maken. De vrouw meende te hebben begrepen dat hem een zeer voordeelige aanbieding door een firma te Dublin was gedaan!

— Wel, wel — dat is zeer belangwekkend! riep Raffles uit. Kunt gij mij nog meer mededeelen?

— Alleen dit, dat Palmer blijkbaar voornemens was geweest, naar het bal masqué in het Carlton-Hotel te gaan, want in den loop van den middag werd er een domino voor hem thuis bezorgd!

— Wat? En — heeft Scotland Yard naar de kleur van die domino geïnformeerd? vroeg Raffles vol spanning.

— Naar de kleur? herhaalde Russell verbaasd. Waartoe zou dat noodig zijn geweest?

Raffles beet zich op de lippen.

— Dat is waar! zeide hij met nauwelijks verholten spot. Waartoe zou dat noodig zijn geweest! Nu, dit staat dan toch al vast, mijnheer Russell, dat Palmer niet met miss Evelyn naar Dublin is vertrokken, want uw dochter bevond zich nog om half twee des nachts in het Carlton Hotel!

— Hij kan zijn vertrek hebben uitgesteld! bromde Russell. Ik geloof — —

Hij kon niet uitspreken.

De deur werd opengeworpen en op den drempel stond een jonge man van krachtigen lichaamsbouw met een open, eerlijk gelaat, dat thans echter buitengewoon bleek was, en levendige, bruine oogen.

Hij droeg een reispet en had een klein valies in de hand.

Blijkbaar was hij aan de grootste ontroering ten prooi.

Nauwelijks had Russell hem gezien of hij stormde op hem toe, greep hem in de borst, trachtte hem heen en weer te schudden en riep op schorren toon:

— Ellendeling! wat heb je met mijn dochter gedaan? Waar is ze? Wat is er met ons lief kind gebeurd?

In plaats van dadelijk te antwoorden, maakte de jonge man langzaam de handen los, die de lapellen van zijn jas gevat hadden en wierp den ongelukkigen vader een blik van eindeloozen jammer toe.

Toen zeide hij op matten toon, terwijl zijn lippen trilden:

— Ik weet niet, waar Evelyn is, mijnheer Russell! Ik ben in een valstrik gelokt. Van het station ben ik aanstonds hierheen gekomen — ik kon niet anders — al hadt ge mij door uw bedienden laten weggagen! Hedenmorgen las ik te Dublin in de bladen van haar verdwijning en ik nam den eersten den besten trein — Grootte God, wat is er met mijn lieveling gebeurd!

Met een drogen snik liet hij zich op een stoel vallen, waarbij de kleine tasch hem ontgleed en sloeg de handen voor het gelaat.

Geruimen tijd heerschte er stilte in het groote vertrek.

Men hoorde niets dan de hijgende ademhaling van Edward Palmer, en het zachte gekreun van mevrouw Russell.

Raffles trad op den jongen man toe, klopte hem vriendelijk op den schouder en zeide:

— Deel ons eens in 't kort mede wat u wedervaren is, mijnheer Palmer — misschien geeft ons dat eenige houvast bij het voortzetten onzer nasporingen!

— Wie zijt gij? Ik ken u niet, mijnheer!

— Wij zijn detectives — gij kunt vrij uit spreken!

— Welnu dan, gistermiddag omstreeks half zeven ontving ik een brief van een alom bekende firma uit Dublin, die me schreef van mijn ontslag bij mijnheer Russell te hebben gehoord, en mij een zeer voordeelig aanbod met prachtige vooruitzichten deed, op voorwaarde evenwel, dat ik onmiddellijk met den eersten trein zou overkomen, ten einde reeds den volgenden ochtend in dienst te kunnen treden. Tijd om te overdenken bleef mij niet over! Ik pakte snel mijn koffer en een klein handtaschje, dineerde en ging naar het station!

— Een oogenblik! viel Raffles hem in de rede. Waarheen zoudt gij gisteravond gegaan zijn, als die brief uit Dublin eens niet gekomen was?

Palmer boog het hoofd, en een vlammend rood steeg voor een oogenblik in zijn bleeke wangen op.

Hij wierp een half smeekenden, half schuwen blik op Russell, die met gefronst voorhoofd somber voor zich uitstaarde en stamelde toen:

— Ik had — ik wilde — —

— Gij wildet naar het bal masqué in het Carlton Hotel gaan, niet waar? vulde Raffles den zin aan.

— Het is zoo — maar hoe weet gij dat?

— De politie heeft navraag bij uw hospita gedaan! Palmer vestigde zijn blik strak op den koffiehandaelaar.

— Op uw verzoek waarschijnlijk, mijnheer Russell? vroeg hij zacht.

Deze knikte norsch.

— Gij hebt dus kunnen denken, dat ik Evelyn — —? Dat heb ik niet aan u verdiend! riep de jonge man verontwaardigd uit. God weet wat gij mij hebt doen lijden door uw weigering mij tenminste de hoop te laten, dat ik haar door handenarbeid waardig zou worden, maar nooit zou ik u op zulk een laaghartige wijze hebben willen dwingen, mij haar hand te geven!

— Dat wil ik aannemen! hernam Russell, ondanks zich zelf getroffen door den toon van zijn voormaligen klerk. Maar intusschen hebt gij toch van het Bal masqué gebruik willen maken om met Evelyn ongestoord te kunnen spreken!

— Dat erken ik — dat wil ik niet loochenen! riep de jonge man uit. Maar dat is dan ook alles wat gij mij ten laste kunt leggen! En gij ziet hoe zwaar ik er voor gestraft ben! O, mijn arme lieveling!

En snikkend begroef hij het gelaat in de handen.

HOOFDSTUK VII.

De draden ontwarren zich.

Raffles keek eenige oogenblikken vol medelijden neer op den breeden rug die heen en weer schokte onder het snikken, en zeide toen:

— Gij moogt u niet al te zeer door uw smart laten vervoeren, mijnheer Palmer! Wij moeten handelen, doortastend handelen! Wees een man, en help ons — dat zal mijnheer Russell u zeker niet euvel duiden!

Op het hooren van deze woorden hief Palmer snel het hoofd op en staarde den vader van zijn liefste onderzoekend aan.

— Zoudt gij mij toestaan, behulpzaam te zijn naar het zoeken van den laaghartigen schurk die Evelyn ontvoerd heeft?

— Misschien... ik weet niet... antwoordde Russell aarzelend.

— Mijnheer Russell vindt het dus goed! zeide Raffles kalm. En zeg mij nu eens, mijnheer Palmer — wat is u te Dublin overkomen?

— Wel, toen ik mij hedenmorgen zeer vroeg naar die firma begaf, wist men daar van niets! Geen der firmanten noch iemand van het personeel wist iets van den brief af, dien ik ontvangen had!

— Droeg hij dan geen gedrukt firmahoofd?

— Zeker, evenals de enveloppe!

— Dan moeten die gestolen zijn, wie weet hoe lang geleden! Wat deed gij toen?

— Ik liet den brief achter, omdat de firma aanstonds aangifte bij de politie wilde doen!

— Koesterdet gij niet den minsten argwaan?

— In den aanvang niet! Ik dacht aan een laffe grap! Maar toen ik een krant kocht en van de raadselachtige verdwijning las, begreep ik aanstonds dat er iets vreeslijks achter zat! Men had mij blijkbaar van huis ge-

lokt!

— Dat is duidelijk, dunkt mij! Hebt gij een telefoon? vroeg Raffles.

— Mij hospita is aangesloten.

— Telefoneer dan aanstonds naar uw woning en vraag eens of uw domino er nog is!

Palmer nam het tafeltoestel ter hand en sprak eenige woorden.

Toen zette hij het weder neder en zeide opgewonden:

— Men heeft de domino gisteravond uit mijn naam gehaald, even nadat ik vertrokken was!

— Alles sluit als een bus! merkte Raffles op. De domino had een eigenaardige, schitterend roode kleur?

— Ja, ik had haar van een vriend geleend, die haar uit Japan had medegebracht. Het was eigenlijk een soort slaaprok of kamerjapon.

— Waarschijnlijk moest dat kleedingstuk dienen, u dadelijk door miss Evelyn te doen herkennen, ofschoon gij gemaskerd waart?

— Zoo is het.

— Gij hebt dus toch met mijn dochter gesproken? barstte Russell uit.

— Niet gesproken, mijnheer Russell. Ik had haar geschreven. De liefde is sterker dan alle verboden!

— Wie bracht uw briefje weg? vroeg Raffles weder.

— Ik zelf. Ik stelde het aan een der jongste klerken ter hand, met verzoek het ongezien aan miss Evelyn te willen geven..

— Hoe heette die klerk?

— Castings!

— Wanneer hebt gij het briefje gebracht?

— Twee dagen te voren!

— Maar op dien dag had ik dien Castings, een luien,

onbetrouwbaren rekel, juist ontslagen! riep Russell uit.

— Dan is alles zoo klaar als de dag! zeide Raffles. Die Castings was hoogst waarschijnlijk een lid van een of andere bende! Het is de gewoonte dier heeren, bij zeer rijke handelaren een klerkje binnen te smokkelen, die hun aan gegevens moet helpen om later hun slag te kunnen slaan! De jongen heeft het briefje geopend, alvorens het te overhandigen, en den inhoud aan zijn lastgevers overgebracht.

Palmer bracht de hand aan het hoofd.

— Dus dan zou Evelyn ontvoerd zijn door een dief, een moordenaar misschien? kreet hij wanhopig.

Reeds het volgend oogenblik zou het antwoord op deze vraag brengen.

Op straat liet zich het getoeter van een motorrijtuig hooren dat snel nader kwam en juist voor het huis op-hield.

Onwillekeurig wierp Raffles, die het dichtst bij het raam stond, een blik naar buiten.

Hij zag hoe een motorwielrijder snel van zijn voertuig sprong, het hek doorging, vlog het tuinpad overliep en op de huisdeur toeging.

Hij had iets wits in de hand, blijkbaar een brief.

De man schelde aan, maar wachtte blijkbaar niet tot men de deur voor hem opendeed.

Hij liep snel weder terug, ging het hek door, sprong weder op zijn motorrij wiel en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen, zonder dat hij zelfs een blik achter zich had geworpen.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Niemand in het vertrek sprak een enkel woord, maar allen schenen als bij ingeving te begrijpen, dat dit voorval niet zonder beteekenis was.

— Kent gij den man soms die zooeven dat briefje afgaf, mevrouw, zoo wendde Raffles zich tot mevrouw Russell, die dicht bij hem had gestaan en eveneens den boodschapper op zijn rijwiel had gezien.

— Neen, mijnheer, ik weet niet wie die man was.

— Nu, wij zullen het spoedig genoeg vernemen.

Juist werd er op de deur geklopt en een der bedienenden trad binnen.

Hij droeg een zilveren blad in de hand waarop een groote enveloppe lag.

— Een brief voor u, Sir! zeide hij, terwijl hij op zijn meester toeging.

Met een snelle beweging nam Russell den brief van het blad.

Hij scheurde de enveloppe snel stuk, ontvouwde den brief en begon hem haastig te lezen.

Niemand had kunnen zeggen waardoor dit werd veroorzaakt, maar allen voelden dat deze brief in verband moest staan met de zaak die hen allen bezig hield.

De oogen van den ongelukkigen vader vlogen over het papier.

Toen hij geëindigd had sloot hij de oogen even, slaakte een kreunenden kreet en wankelde naar een stoel, waarin hij zich liet nedervallen.

— Die schurken! Die nietswaardige ellendelingen! riep hij uit.

Zonder een woord te spreken ging Raffles naar hem toe en nam hem zachtjes den brief uit de hand.

Toen trad hij tot dicht voor het raam en las met een heldere stem het volgende briefje voor:

„Mijnheer Russell!

„Uw dochter bevindt zich in onze macht. Gij kunt haar slechts op een voorwaarde weder terug krijgen. Hedennacht om twaalf uur moet gij, geheel alleen, met een open automobiel op den hoek van Primrose Hill Park en Titchfield Road komen. Gij moet een som van 5000 Pond Sterling mede brengen, voor de helft in goud en voor de andere helft in bankpapier. Gij zult daar stil houden tot zes der onzen deze som van u hebben overgenomen. Zoodra dit geschied is zal uw dochter onmiddellijk in vrijheid worden gesteld. Mocht gij echter in gebreke blijven aan dit bevel te voldoen, dan moet gij zelf de gevolgen dragen en kunnen wij voor het lot van uw dochter niet instaan. Tracht ook vooral niet ons om den tuin te leiden of de politie in den arm te nemen, want het zou u bitter berouwen.

DE BENDE DER RAVEN.

Mevrouw Russell slaakte een schrillen kreet en dreigde in zwijm te vallen.

Raffles liet den brief langzaam zakken en zeide zacht voor zich heen:

— Dat is dus de kern van de zaak. Hoe dom dat ik er niet aanstonds aan gedacht heb.

Hij wierp een blik op den brief en bromde toen:

— Ik geloof dat ik deze hand ken. Wel zoo, het schijnt dus dat onze vriend Nicholson hier de hand in het spel heeft gehad. Hij heeft nog zeer veel te leeren, anders zou hij zeker niet zelf dezen brief hebben geschreven. Wel heeft hij getracht zijn handschrift zoo veel mogelijk te veranderen, maar aan de halen van zijn D's en L's en de manier waarop hij de A's en de E's schrijft, kan ik toch wel zien met wien ik te doen heb. Nu vriend Nicholson, wij zullen eens zien wie in deze zaak aan het langste eind trekt.

Toen hij deze kleine alleenspraak beëindigd had zag

hij, dat Palmer vlak naast hem stond, en hem met zijn bruine oogen doordringend aankeek.

— Wat denkt gij nu te doen, mijnheer? vroeg de jonge man. Maar wat vraag ik. Gij zult er natuurlijk met een twintig man op af gaan en die zes kerels onschadelijk maken.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Ik kan wel zien, waarde heer Palmer, dat gij niet op de hoogte zijt van de werkwijze van deze schurken. Natuurlijk, als wij met twintig man hen konden overvallen, zouden die zes bandieten spoedig achter slot en grendel zitten. Maar denkt gij soms dat wij daardoor iets gewonnen zouden hebben, verondersteld zelfs dat het mogelijk was?

— Waarom zou het niet mogelijk zijn, riep de jonge man ontstuimig uit.

— Dat zal ik u zeggen. De schurken hebben ten eerste de plek van de samenkomst zeer zorgvuldig uitgekozen. De plaats is zeer eenzaam en van verre te overzien. Als wij daar met een klein legertje van twintig agenten kwamen aanzetten, dan zouden zij ons zelfs in het donker, vooral daar het van nacht volle maan is, op een kilometer afstand zien aankomen. Het gevolg daarvan kunt gij u zelf wel voorstellen. Maar laten wij eens aannemen, dat het inderdaad mogelijk zou zijn. Dan zouden de bandieten dus niet op tijd terugkeeren, hun lastgever zou begrijpen dat er iets aan de hand was, en zijn wraak zou verschrikkelijk zijn.

Edward Palmer balde zenuwachtig de vuisten en riep uit:

— Maar wat wilt gij dan? Wat moeten wij dan doen?

— De som betalen! riep Russell uit. Ik zal aanstonds het geld bij mijn bankier gaan halen.

Maar Raffles weerhield hem met een gebaar.

— Als ik iets mag opmerken, mijnheer Russell, zeide hij, dan zou ik u willen verzoeken dit niet te doen.

— Wat? Gij zoudt mij aanraden mijn dochter in de handen van die bandieten te laten?

— Dat geenszins. Daaraan denk ik niet. Maar ik meen te weten wie de man is, die deze laaghartige zaak op touw heeft gezet en ik ben voornemens uw dochter te bevrijden, zonder dat het hem een penny zal opleveren. Daarvoor heb ik echter de hulp van een paar moedige mannen nodig.

Aanstonds trad Palmer naar voor.

— Beschik over mij wat ik u verzoeken mag, mijnheer, riep hij hartstochtelijk uit.

Raffles wendde zich glimlachend tot Russell.

— Daar hebt gij zeker niets op tegen?

De koffiehandelaar scheen een oogenblik in tweestrijd te staan.

Toen trad hij met een paar groote stappen op Palmer toe en greep zijn hand.

— Als gij er in kunt slagen mijn dochter aan de klauwen van die ellendelingen te ontrukken, dan — zal ik mijn meening aangaande uw persoon wellicht nog eens herzien.

De jonge man slaakte een kreet van vreugde en de tranen sprongen hem in de oogen.

Hij drukte de hand van Russell zoo hard, dat deze een kreet van pijn nauwelijks kon weerhouden en riep opgewonden uit:

— Als dat zoo is, mijnheer Russell — dan zou ik desnoods door een vuur willen loopen. Op weg, mijnheer, zoo wendde hij zich tot Raffles, die glimlachend ter zijde had gestaan.

— Zacht wat, zacht wat, mijn waarde heer Palmer, zeide de gewaande detective, terwijl hij hem met een gebaar tegenhield. Gij loopt werkelijk wel wat al te hard van stal. Gij schijnt te vergeten, dat men ons tegen middernacht besteld heeft — en het is nu pas half twee. Wij hebben dus nog ruimschoots den tijd om ons plan voor te bereiden.

— En wilt gij ons mededeelen welk dat plan is, mijnheer, vroeg Russell.

— In groote trekken kan ik het u wel mededeelen, antwoordde Raffles. Ik beschik over een auto — die eenigszins afwijkt van het gewone model. Het zal mij te ver voeren om er u een beschrijving van te geven. Laat het u genoeg zijn, dat ik daarin drie mannen kan medevoeren, zonder dat men dit van buiten kan bemerken. Ik neem uw plaats achter het stuurwiel in en wij zullen dan met ons vieren zijn. De partijen zouden dus volkomen gelijk staan.

— Gelijk? Zij komen met zes man, staat er in den brief.

— Zes schurken wegen niet op tegen vier fatsoenlijke lieden, mijnheer Russell, antwoordde Raffles kalm. Bovendien hebben wij het voordeel van de verrassing en reeds in de oudste boeken over krijgskunde kunt gij lezen, dat het element der verrassing een der voornaamste zaken is, om een veldslag te winnen. Dat was reeds zoo, toen Hannibal over de Alpen trok — en dat is ten huidigen dage zoo gebleven.

— Gij wilt u dus van die zes mannen meester maken.

— Dat ben ik inderdaad van plan, mijnheer Russell. Ik wil u echter ronduit zeggen, dat het er niet erg op aan komt als wij er een paar overhoop schieten. Hoe

minder van dit tuig onze hoofdstad vergiftigt hoe beter het is.

— En vervolgens?

— Oh, dat is een beroepsgeheim, mijnheer Russell, antwoordde Raffles lachend, dat kan ik alleen aan mijnheer Palmer mededeelen. Gij kunt er echter zeker van zijn, dat wij uw dochter nog hedennacht in uw armen zullen terugvoeren.

Russell greep de hand van den Grooten Onbekende en drukte ze krachtig.

Zijn stem sidderde toen hij zeide:

— Als dat werkelijk zoo is, mijnheer, dan zal ik u mijn geheele leven dankbaar zijn.

— Dat waardeer ik natuurlijk zeer, mijnheer Russell, maar ik geloof dat een zeker iemand, die hier op dit oogenblik aanwezig is, met uwe dankbaarheid nog veel meer gebaat zal zijn. Want ik wil u niet verhehlen dat de zaak die wij gaan ondernemen zeer gevaarlijk is, en ik moet mijnheer Palmer waarschuwen, dat hij zijn leven in de waagschaal stelt. Als hij dit liever heeft, dan neem ik nog een paar betrouwbare agenten mede.

De jonge man slaakte een kreet van verontwaardiging.

— Als ge mij belet om u te helpen, riep hij uit, dan maakt gij mij tot uw doodsvijand.

— Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit. Gij zijt een man naar mijn smaak. Welnu, dan zullen wij afspreken, dat ik u hier hedenavond om elf uur met mijn auto kom afhalen. Het is bijna een uur rijden naar die afgelegene plek. Wapen u met uw beste revolver, dat is alles wat ik u te vragen heb. Ik hoop dat gij een goed schutter zijt.

— Ik ben een prijswinner, mijnheer.

— Prachtig; het kon niet mooier.

— Gij brengt dus uw helpers mede?

— Twee man. Voor meer is helaas geen plaats.

Onder het spreken had Raffles zijn hoed gegrepen. Hij trad naar mevrouw Russell toe, maakte een diepe buiging voor haar en zeide op hartelijken toon:

— Houdt moed, mevrouw, gij zult uw dochter spoedig wederzien.

— God geve het, mijnheer, zeide de arme vrouw, terwijl zij haar zakdoek naar de oogen bracht en toen snikkend in haar stoel viel.

— Als gij slaagt, mijnheer, zoo wendde Russell zich tot Raffles, dan zult gij mij naderhand alles kunnen vragen wat gij wilt.

— Ik loop liever wat op de toekomst vooruit — en

vraag u bij deze voor dezen jongen man om de hand van uw dochter.

Nog een buiging — en Raffles en Charly stonden weder op de gang.

Zoodra zij op straat waren riepen zij een auto aan.

— Naar het Primrose Hill Park, chauffeur, riep Raffles den man achter het stuur toe.

De chauffeur trok een bedenkelijk gezicht, want de aangeduide plek was ver uit de buurt, maar Raffles bracht hem weder in zijn humeur door het vooruitzicht op een goede fooi.

De beide mannen stapten in.

— Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren? vroeg Charly zoodra de auto zich in beweging had gezet.

— Het strijdtoneel vast eens gaan opnemen, beste Charly; het is altijd goed als men de plaatselijke omstandigheden door en door kent! En zeg me nu eens of je verwacht had, dat de zaak zulk een keer zou nemen!

— Als je de waarheid wilt weten, begon het in mijn hersens te dagen, zoodra ik het verhaal van dien jongen klerk had gehoord!

— Ik moet bekennen, dat ik zelf wel het allerlaatst aan iets dergelijks zou hebben gedacht! Ik meende, dat dergelijke dingen niet meer konden voorkomen in een stad als de onze! En ik moet zeggen, dat onze vriend Nicholson in deze aangelegenheid blijk geeft van een onbeschaamdheid, die zelfs een professor Shydrift niet zou hebben misstaan!

— Je gelooft dus werkelijk, dat Nicholson hier achter zit?

— Ik zeg je, dat het onmiskenbaar zijn hand was, al had hij nog zooveel moeite gedaan haar te veranderen. Ik ben een weinig schriftkundige in mijn vrijen tijd, en ik kan mij niet vergissen!

— Als dat zoo is, dan bestaat de kans, dat wij spoediger voor de tweede maal tegenover dien ellendeling zullen staan dan wij verwacht hadden!

— Verwacht en gehoopt, mijn jongen! Ik zal het oogenblik zegenen waarop ik met dien tijger in menschengedaante voorgoed kan afrekenen.

— Heb je je plan reeds uitgewerkt?

— Zoo goed als!

— Wat doen wij, als er een van de zes kerels ontsnapt en Nicholson gaat waarschuwen?

— Er mag er geen ontsnappen, antwoordde Raffles met een uitdrukking van woeste vastberadenheid op het gelaat.

— En als wij hen beet hebben?
 — Dan volgt de rest van zelf!
 — Van zelf? Nu, ik mag het lijden, zeide Charly meesmuilend.

De vrienden spraken nog geruimen tijd voort over deze brutale poging tot afpersing.

Even voor zij het park bereikten, merkte Charly op:
 — De politie schijnt nog volstrekt niets ontdekt te hebben aangaande de berooving in het Carlton hotel.

— Niets!
 — Maar die zal toch wel gepleegd zijn door dezelfde bandieten die de zaak van Evelyn Russell op touw hebben gezet?

— Dat acht ik nu zeer waarschijnlijk!
 — Hoe zou de zaak zich volgens jou hebben toege- dragen?

— Dat zal ik je zeggen! Zoodra de schelmen door bemiddeling van dien jeugdigen schavuit op het kan- toor van den ouden Russell wisten, dat Edward Palmer van plan was, om zich naar het bal masqué te begeven, ten einde een verboden gesprek te voeren met Evelyn Russell, maakten zij hun plan. Zij verzonden den brief van de firma uit Dublin, en toen zij den jongen man goed en wel naar het station hadden zien vertrekken, ging een hunner met een mooi praatje de bloedroode domino halen, welke zij volstrekt noodig hadden om hun plan te doen slagen!

— En vervolgens?
 — Vervolgens werd een der bandieten uitgezocht, die in gestalte en uiterlijk het meest overeenkwam met Ed- ward Palmer. Het masker en de domino voltooiden het bedrog. Zij rekenden er op, dat in de drukte de jonge man zijn liefste toch slechts enkele keeren zou kunnen spreken.

— Maar wat deed zij in het cabinet particulier van Ashton?

— Volgens mijn meening is dat aldus in zijn werk gegaan. De gewaande Palmer kon natuurlijk het meisje niet weghalen van onder de scherpe blikken van haar ouders. Hij maakte haar dus wijs, dat zij een bezoek moest brengen in dat cabinet en dat hij van die gelegen- heid gebruik zou maken haar ouders tot betere gedach- ten te brengen! Toen Ashton en de zangeres goed en wel bedwelmd waren, wat hij wist van den schelmach- tigen kellner, ging hij het meisje daar halen en spelde haar op de mouw, dat haar ouders vertrokken waren en dat alles goed ging! Geen wonder dat het jonge paar lachend en schertsend het hotel verliet!

— Maar zou zij het aanstonds hebben geloofd,

dat haar ouders zonder haar vertrokken waren?

— Waarom niet? Zij was minstens een half uur af- wezig geweest, haar ouders kwamen op jaren, het was zeer vol en de oude lui wisten wel, dat er zich in de zaal een groot aantal vrienden van hun dochter bevond, die haar gaarne thuis zouden willen brengen!

— Dan is die zaak opgelost! riep Charly uit, maar hier zijn wij geloof ik aan het park!

De auto stond stil.

De beide mannen stapten uit.

Raffles zond den chauffeur weg na hem een goede fooi te hebben gegeven.

De beide vrienden liepen langzaam het kleine park in, hetwelk als het ware een verlengstuk vormt van het Regentpark, waarvan het gescheiden is door de breede Albert Road.

Links is het Primrose Hill Park van een grilligen, onregelmatigen vorm, hetgeen veroorzaakt wordt door- dat hier een aantal afzonderlijk staande villa's zijn neer- gezet.

De Titchfield Road is een van de drie wegen die door deze zeer stille wijk heen leidt.

Rechts bevinden zich de beroemde waterwerken en in de verte ontwaart het oog de eindleooze grasvlakte, die de geheele linkerzijde van het park vormt.

Ter linkerzijde van de Titchfield Road strekt zich een groote oppervlakte bouwterrein uit.

In een oogwenk had Raffles gezien, dat de bandieten de plek niet gunstiger hadden kunnen uitkiezen.

Inderdaad, als men op den hoek van het park en den aangeduiden weg stond, dan kon men aan alle zijden minstens een kilometer ver voor zich uit zien, zonder dat de blik op een huis of een boom stuitte.

Indien hier twintig agenten zouden aanrukken, zou- den zij zelfs geen keisteen vinden om zich achter te kun- nen verschuilen!

Na hier een kwartier te hebben rondgewandeld, zeide Raffles brommend:

— Ik heb het nu wel gezien! Wij zullen hard moeten werken, mijn jongen!

— Dat geloof ik ook, Edward! Als ik mij niet vergis dan zal het er vannacht om twaalf uur spannen!

De beide mannen liepen nog eenigen tijd voort, tot- dat zij weder een huurauto aantroffen.

Zij stegen er in en lieten zich tot dicht bij hun villa in de Regentstreet rijden.

Het overige van den weg legden zij te voet af, om door de geheime tuinpoort en door het prachtige park de villa binnen te treden.

HOOFDSTUK VIII.

Twaalf uur 's nachts.

Zoodra zij binnen waren, zeide Raffles:

— Wij behoeven onze vermomming niet eens af te leggen, want dat is de moeite bijna niet waard en het is noodzakelijk, dat wij vannacht juist in dezelfde gedaante optreden als waarin wij ons nu gehuld hadden! Maar voor alles zou ik wel wat willen eten! Dat is er geheel bij ingeschoten!

— Ik zal er aanstonds voor gaan zorgen, Edward!

— Uitstekend, dan zal ik Henderson vast op de hoogte brengen.

Terwijl Charly met den ouden bediende Gaston een smakelijken maaltijd regelde, liet Raffles den trouwen chauffeur bij zich komen.

Eenige minuten later trad de reus het vertrek binnen, waar Raffles zich bevond.

— Je herkent mij zeker niet, Henderson? zeide Raffles lachend.

— Om u de waarheid te zeggen, Mylord — als gij uw stem veranderd hadt zou ik u niet herkend hebben!

— Zooveel te beter, mijn jongen! Ik heb je laten komen om je voor te bereiden op een gevaarlijke onderneming, waarbij ik je hulp noodig heb.

— Gij weet dat gij steeds op mij rekenen kunt, Mylord!

— Daaraan heb ik ook niet getwijfeld!

Raffles zette nu in korte woorden uiteen waar het om ging en vervolgde toen:

— Om deze zaak tot een goed einde te brengen hebben wij de groote groene auto noodig, Henderson — je weet welke ik bedoel! Is de motor in orde?

— Zij is nog nooit zoo goed geweest, Mylord!

— Ik kan er dus van op aan, dat de wagen zeer snel zal loopen?

— Als gij wilt 100 kilometer per uur, Mylord!

— Dat is ruimschoots voldoende! Kijk den wagen goed na, maak je revolver schoon, oefen wat men den boksbal, en zorg dat je om half elf met de auto voor de kleine tuinpoort staat.

— Ik zal er zijn! zeide Henderson eenvoudig.

Toen de reus het vertrek verlaten had, wist Raffles, dat hij zich een medewerker verschaft had, op wien hij tot in den dood kon vertrouwen.

Eenige oogenblikken later deden Raffles en Charly den maaltijd alle eer aan, die geen lunch meer was en toch ook geen diner.

De avond verstreek met het nemen van de noodige maatregelen.

Juist om half elf traden de twee vrienden door de kleine poort in de zijstraat, die zooals steeds geheel en al verlaten was.

De groote auto stond reeds te wachten.

Henderson zat achter het stuur.

Hij had zijn gelaat onkenbaar gemaakt door een korten, zwarten knevel en door den kraag van zijn jas zoo hoog mogelijk op te trekken.

Raffles gaf hem het adres van den groothandelaar in koffie op en zeide:

— Ik behoef je niet te zeggen, Henderson, dat volstrekt niemand iets mag weten van onze identiteit! Je bent van de politie, al zou het je hoofd kosten.

— Ik zou den man willen zien, Mylord, die zou durven volhouden, dat ik iets anders was! riep Henderson op grimmigen toon.

— Uitmuntend! Op weg dan en moge de Voorzienigheid met ons zijn!

De twee vrienden stapten in en in snelle vaart bracht de auto hen naar het huis van Russell.

Daar werden zij reeds met ongeduld verwacht.

Edward Palmer, die zich met groote bescheidenheid aanstonds had teruggetrokken, nadat de twee gewaande detectives waren heengegaan, was nog geen kwartier geleden weder teruggekomen.

Hij trad Raffles met uitgestoken handen tegemoet en zeide:

— Gelukkig, dat gij er zijt! Ik tintel van verlangen om aan den slag te gaan en die schurken de hêrsens in te slaan.

— Nog een weinig geduld, mijn waarde heer, en gij zult aan dit billijk verlangen kunnen voldoen! zeide Raffles lachend. Wij zullen maar aanstonds op weg gaan, want het is reeds over elfen! Gij moet mij slechts enkele minuten gunnen om het uiterlijk van mijnheer Russell aan te nemen.

Zonder antwoord af te wachten, nam Raffles aan

een kleine tafel plaats, zette er een klein lederen étui op, waarin zich een pruik, eenige schminkartikelen en een kleine kaspiegel bevonden en begon snel zijn uiterlijk te veranderen.

Vol verbazing zagen de aanwezigen toe.

Binnen enkele minuten was de detective met zijn zwart, glimmend haar en zijn korte zwarte snor verdwenen en zat daarvoor in de plaats een man, die sprekend geleek op den heer des huizes.

— Het is niet zeer goed geslaagd, zeide Raffles, maar het is toch donker en men zal het verschil wel niet zien!

— Maar, mijnheer, riep mevrouw Russell uit, ik geloof, dat ik u zelfs bij klaarlichten dag voor mijn man zou aanzien.

— Mevrouw, die vergissing zal mij zeker tot den gelukkigste van alle stervelingen maken, zeide Raffles met eene buiging. Zijt gij gereed, mijnheer Palmer?

— Ik ben tot uw dienst!

— Gij zijt immers goed gewapend?

— Ik heb mijn browning bij mij en bovendien een ploertendoeder!

— Dat is meer dan voldoende! Op weg dan!

Men nam haastig afscheid van Russell en zijn echtgenoot, die zeer zenuwachtig waren en daarop verlieten de twee mannen het vertrek.

Toen zij voor het hek kwamen, stond Palmer een oogenblik verbaasd stil.

— Was er geen sprake van een open auto in den brief? vroeg hij.

— Zeker, mijn waarde heer Palmer. Ik verzeker u, dat de auto op het juiste oogenblik open zal zijn!

— Maar er mocht maar één persoon inzitten!

— Ook dat komt in orde. Laat dat maar aan mij over! En wees nu zoo goed in te stappen, want wij moeten ons haasten. Wij mogen de heeren bandieten geen oogenblik langer laten wachten dan noodzakelijk is. Wees zoo goed om in te stappen.

Palmer stapte in en vond Charly reeds in de auto zitten.

Raffles nam tusschen hen in plaats op de ruime bank en klápte het portier dicht.

Henderson bracht den grooten wagen in beweging die spoedig in snelle vaart voort stooft.

De auto reed eerst door de drukte straten van Londen, maar spoedig werd het stiller.

De wagen volgde Tottenham Court Road, vervolgens over een kort gedeelte de Park Lane en reed toen het Regent Park in.

Dicht bij het Baptisten College, dat bij een der noordelijke uitgangen van dit prachtige park gelegen is, hield de auto stil.

— Zijn wij er reeds? vroeg Palmer verwonderd.

— Neen, mijn waarde, maar ik zal u nu moeten verzoeken elders plaats te nemen!

— Maar waar dan?

— Dat zal ik u aanstonds wijzen!

Raffles drukte op een kleinen knop en voor de voeten van den verbaasden jongen man schoof de vloer uit-een, waardoor een ruimte zichtbaar werd, die aan alle kanten was gecapitonneerd.

— Ik zal u moeten verzoeken u in deze soort van rijdenden kelder uit te strekken, mijnheer Palmer! Het duurt nog maar tien minuten en er is voor een behoorlijke luchtverversching gezorgd! Er is ruimte voor vier personen, maar gij zult slechts met u drieën zijn.

— Maar hoe komen wij er weder uit? riep Palmer verbaasd uit. De vloer zal toch wel weder gesloten worden?

— Ongetwijfeld, maar door een kleine hefboom over te halen, wordt er onder aan uw ligplaats een soort van langwerpige vulluik geopend, waardoor gij u kunt bevrijden! Volg in alles de instructies van mijn collega, dan zult gij zien, dat alles in orde komt!

Intusschen had Henderson zijn plaats achter het stuurwiel verlaten. Hij scheen reeds geheel en al op de hoogte te zijn van wat er moest geschieden.

Een voor een kropen de mannen door het gat in den bodem in hun schuilplaats, die ongeveer vijf decimeter hoog was en hun dus ruimte in overvloed bood.

Door kleine gaten in den vloer konden zij duidelijk hooren wat er buiten voorviel en ook ademen.

Van dit kleine voorval, dat slechts eenige seconden geduurd had, had niemand iets gemerkt, daar het ook hier een verlaten plek was.

Raffles nam haastig achter het stuurwiel plaats en bracht de auto weder in beweging.

Tien minuten later matigde hij haar vaart.

De groote wagen naderde nu den hoek van het Primrose Hill Park.

Er viel volstrekt niets te zien.

Raffles bracht de auto tot staan.

Toen raadpleegde hij zijn horloge.

Het was vijf minuten over twaalf.

Juist toen hij het kostbare uurwerk weder opbergde, hoorde hij in de verte het gebrom van een naderende auto.

Eenige oogenblikken later kwam de wagen in het gezicht.

Het was een vrij groote grijze auto, laag op de wielen.

Raffles, die eenige oogenblikken te voren van zijn plaats af de kap van den wagen had neergeslagen, trachtte te zien hoeveel personen zich er in bevonden.

Dat was echter onmogelijk, want de grijze auto stond nu ook stil.

Eenige minuten verliepen zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

De bandieten wilden blijkbaar de kat eens uit den boom kijken.

Maar toen zij alles veilig achtten, kwamen zij een voor een uit den wagen, behalve de chauffeur, die zijn plaats achter het stuurwiel bleef behouden.

De auto's stonden op dit oogenblik ongeveer dertig meter van elkander verwijderd.

Vijf mannen naderden snel langs den geheel verlaten breeden weg.

Duidelijk zag Raffles hun revolver in het maanlicht schitteren.

Hij drukte met den voet een klein pedaal naar beneden, wat voor Charly het sein was, op zijn hoede te zijn en zich gereed te maken op het goede oogenblik in te grijpen.

Een der bandieten werd vooruit gezonden.

Hij naderde voorzichtig en met de revolver voor zich uitgehouden.

Raffles was dadelijk in zijn rol en trok een diep medelijdenswaardig gezicht.

— Waar hebt gij het geld? bromde de bandiet, terwijl hij zich over den rand van de auto boog en Raffles een onderzoekenden blik toewierp.

— Daar staat het kistje! antwoordde Raffles. Op de voorste bank! Maar geef mij nu in 's hemels naam mijn dochter weder!

— Zij zal u gezonden worden, zoodra wij het geld hebben nageteld! antwoordde de kerel brommend.

Hij greep naar het metalen kistje, dat op de voorbank stond.

Maar op hetzelfde oogenblik viel hij, als door den donder getroffen, met het bovenlichaam over den rand van de auto en bleef zoo bewegingloos liggen.

Een zeer krachtige electriche stroom, door den motor van de auto opgewekt, had het metaal van het kistje geladen en den bandiet tijdelijk machteloos gemaakt!

Raffles bleef onbeweeglijk zitten.

Maar de andere bandieten schenen ongeduldig te worden.

Eenige hunner kwamen naderbij, spoedig door de anderen gevolgd.

Het volgende oogenblik stonden zij allen om den wagen heen.

— Wat is er aan de hand Bill? vroeg een hunner fluisterend, terwijl hij den bewusteloozen bandiet heen en weer schudde. Wel verdoemd! de kerel lijkt wel in slaap te zijn gevallen! Wat moet dat beteekenen, oude heer?

De bandiet zou spoediger dan hem lief was, antwoord op die vraag krijgen!

Eensklaps voelde hij zich bij de beenen grijpen en omver trekken!

Met een zwaren vloek mat hij de straatsteen.

Bijna op hetzelfde oogenblik sprong Henderson van den wagen en sloeg een anderen schurk met een enkelen hevigen slag ter aarde.

Op zijn beurt was Raffles van zijn zetel gesprongen en had met een slag met de kolf van zijn zware revolver den bandiet die het dichtst bij hem stond, neergeveld!

— Verraad! brulde een der schurken.

Hij wilde op Raffles aanleggen, maar Palmer, die reeds overeind was gesprongen, greep hem met reuzenkracht om het middel, en smakte hem met zooveel geweld tegen den grond, dat de ellendeling zich niet meer verroerde.

In enkele seconden waren aldus drie van de vijf bandieten buiten gevecht gesteld.

Met de twee anderen hadden de vier mannen dus weinig moeite.

Zij werden door Henderson en Charly overweldigd, voor zij van hun revolver gebruik hadden kunnen maken.

Maar de chauffeur van de grijze auto had niet gewacht tot het zoover kwam.

Hij had den kreet van zijn makkers gehoord en de korte worsteling gezien.

Zoo snel hij kon, haalde hij den gangwissel over en liet zijn auto draaien.

Het volgende oogenblik zou hij zijn ontsnapt.

Palmer aarzelde geen oogenblik — hij mikte op een der banden en haalde den trekker van zijn revolver over.

Een dubbele knal — en de band had den geest gegeven.

Vliegensvlug werden alle bandieten als waschzakken

in de auto geworpen en daarop werd de achtervolging van de grijze auto opgenomen.

De wagen, die op slechts drie wielen reed, kwam niet ver.

Hij was na enkele minuten reeds ingehaald.

Toen trachtte de chauffeur te vluchten, maar dat bekwam hem slecht.

Charly bewees, dat zijn hardloopersbekwaamheden hem nog lang niet verlaten hadden.

Hij was met enkele stappen bij den vluchteling, greep hem in den kraag en trok hem achterover.

Het volgende oogenblik was de bandiet op zijn beurt geboeid en bij zijn makkers in de auto geworpen.

— Rijd die grijze auto snel ter zijde van den weg, James! beval Raffles.

Henderson gehoorzaamde.

Als een gestrand wrak lag de groote wagen daar ter zijde van den straatweg.

— En nu snel het park in! vervolgde Raffles.

De auto verdween onder het donkere geboomte. Alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat het voorval bijna geheel onroepmerkt was voorbijgegaan op deze eenzame plek.

Op een open plek liet Raffles de auto opnieuw stilhouden.

Hij graaide in de auto rond zooals een vischvrouw doet, die naar een extra dikke paling in haar voorraad zoekt, en trok toen een der gebonden bandieten te voorschijn.

Hij sleurde hem over den rand van de auto, zette hem op zijn voeten, hield hem den loop van zijn revolver onder den neus, en hield de volgende korte toespraak, die de verbazing gaande maakte van Edward Palmer, maar op den bandiet grooten invloed scheen uit te oefenen:

— Luister eens goed, vriend. Hier is een revolver, die zeer gemakkelijk afgaat, en in mijn zak zit honderd pond! Je hebt de keus! Als je ons het huis zegt, waar miss Russell gevangen wordt gehouden, zijn de honderd pond voor jou — in het tegenovergestelde geval kun je je testament wel maken, als je daar soms behoefte aan gevoelt!

De bandiet was een practisch man, en een lafaard.

Hij aarzelde niet lang, maar fluisterde, na een blik in de richting van de vaag zichtbare auto te hebben geworpen:

— Beloofd gij, dat de anderen niet te weten komen, dat ik het huis verraden heb?

— Daarop kunt gij rekenen!

— En gij laat mij vrij?

— Dat beloof ik u! Dat wil zeggen — nadat wij ons overtuigd hebben, dat gij de waarheid hebt gesproken! Bovendien, als wij u nu loslieten, zoudt gij in staat zijn, uw meester te waarschuwen! En zeg op nu!

— Het is niet ver hier vandaan, mijnheer Russell! zeide de schurk, in de Havenstockstreet no. 17. Daar woont een uitdrager, die lid is van de bende. Het meisje wordt op een achterkamer van de eerste verdieping gevangen gehouden!

— En zoudt gij daar het geld brengen?

— Ja!

— Is — uw chef daar ook?

— Wien meent gij? vroeg de bandiet, sidderend over al zijn leden.

— Gij weet wel wien ik bedoel — den Meester!

— Ik — geloof het wel! Hij zou het geld in ontvangst nemen.

— Zijn er veel daarginds?

— Neen. Hoogstens drie of vier bende-chefs.

— Dat is voldoende. De honderd pond zijn u, als uw opgave naar waarheid blijkt te zijn. Zoo niet — dan zijn je uren geteld.

— Gij kunt op mij vertrouwen! Ik zal u een plek wijzen, waar gij haar kunt zien!

— Op weg dan!

— Wat doen wij met de anderen? vroeg Charly fluisterend.

— Wij zijn hier dicht bij een van onze huizen, antwoordde Raffles op even zachten toon. Daar zullen wij hen in den kelder opsluiten, tot de politie hen daar komt halen!

De geboeide bandiet werd weder in den wagen geduwd en deze reed snel het park uit en naar een van de huizen van Raffles, een afgezonderd liggende, zeer kleine, onaanzienlijke villa.

Niet zonder verbazing sloeg Palmer het gade, hoe de drie gewaande politiemannen vijf van de schurken snel naar binnen brachten, maar hij stelde geen vragen. Voor hem was de hoofdzaak, dat hij Evelyn ging bevrijden.

Hij hield intusschen den bandiet, die was achtergebleven, nauwkeurig in het oog.

Na eenige oogenblikken keerden de drie mannen terug, thans gestoken in de kleederen, die zij den gevangenen ontnomen hadden.

Raffles droeg een klein kistje onder den arm.

— Wat draagt gij daar, mijnheer, als ik vragen mag? vroeg Palmer nieuwsgierig.

— Dat zijn de 5000 pond sterling! antwoordde Raffles met een slim lachje. Vooruit, Henderson! Rijd als de duivel!

Binnen twintig minuten had de auto de Haverstock Street bereikt, een onaanzienlijke straat in het uiterste noorden van de wereldstad.

Bij het begin van de straat stapten allen op aanwijzing van den gevangen bandiet uit.

Deze bracht hen door eenige kronkelende stegen naar een vervallen, oud huis, waarvan hij de straatdeur zonder meer kon openduwen.

Raffles ontstak zijn zaklantaarn, want het was stikdonker in de smalle gang en op de trap, welke zij nu bestegen.

— Dit is mijn woning! fluisterde de bandiet. Volgt mij, heeren!

Allen beklommen de trap.

Eindelijk stond de bewoner van dit sombere huis stil voor een lage deur, welke hij openduwde.

Hij wenkte de anderen, hem te volgen.

Allen traden binnen. Het vertrek had slechts één raam, dat uitzag op een ruime binnenplaats.

Aan den overkant, onder de dakgoot van een oud huis, was slechts één venster verlicht.

Op het gordijn teekende zich de schaduw van een menschelijke gedaante — en van zware tralies af.

— Dat is het meisje! zeide de bandiet, naar het verlichte raam wijzend.

Palmer stiet een doffen kreet uit.

— Laten wij er op af gaan! zeide hij heesch. Iedere minuut is kostbaar!

— Door dat venster kunnen wij niet naar binnen! mompelde Raffles. Het is getralied!

— Gij kunt over de binnenplaats het huis aan de achterzijde binnengaan! fluisterde de bandiet.

— Maar zou men uw makkers daar verwachten?

— Als gij het wachtwoord maar noemt, is alles in orde!

— Hoe luidt het?

— Gedenk Shydrift!

— Hoe komen wij op de binnenplaats?

— Door de trap weder af te gaan en de smalle steeg naast de huisdeur in te gaan. Zijt gij nu tevreden en krijg ik mijn geld?

— Hier is het! Maar gij zijt nog niet van ons af! zeide Raffles. Uw gezicht bevalt mij niet! Gij blijft hier en wij zullen u binden en knevelen tot alles voorbij is — gij mocht toch nog eens kans zien, die schurken te waarschuwen!

De ellendeling keek Raffles met een valschen blik aan, maar hij schikte zich in zijn lot en zeide schouderophalend.

— Doe wat gij wilt — gij zijt de sterkste! Als gij mij dan maar komt bevrijden na gedanen arbeid!

— Dat beloof ik u.

De bandiet werd snel gebonden en gekneveld, en daarop daalden de vier mannen vlug de trap weder af en gingen door de smalle steeg, nauwelijks een halven meter breed, naar de binnenplaats. Zwijgend staken zij haar over.

Voor de deur van het huis, waar het jonge meisje gevangen zat, stonden zij stil.

Raffles klopte zachtjes aan.

In de deur werd een luikje geopend en een gemeen gelaat werd voor de opening zichtbaar.

Het was zeer donker op deze plek en de portier kon niets onderscheiden dan vier onduidelijke gestalten.

Maar Raffles hield hem het kistje voor 't gezicht en fluisterde:

— Alles is in orde. Laat ons spoedig binnen!

— Het wachtwoord?

— Gedenk Shydrift!

De deur werd geopend.

Nauwelijks was Raffles binnen of met een geweldigen vuistslag velde hij den portier neder.

Snel werd de man gebonden, terwijl een doek om den mond hem het schreeuwen moest beletten.

— Gij moet voorloopig wat achterblijven! zeide Raffles fluisterend tot Edward Palmer, Gij zijt niet vermoed en zoudt aanstonds herkend worden!

Hoewel zeer tegen zijn zin, begreep de jonge man wel, dat hij de geheele onderneming in gevaar zou kunnen brengen door zich te vroeg te vertoonen.

Op de bovenste verdieping stonden zij stil voor een deur, waaronder een gele lichtschijn zichtbaar was.

Raffles klopte aan.

— Wie is daar? vroeg een gedempte stem, die Raffles aanstonds herkende als die van den aanvoerder der Raven.

— Wij zijn het, Campbell! Wij hebben de duiten!

— 't Wachtwoord!

— Gedenk Shydrift!

De deur werd langzaam geopend.

De drie mannen traden binnen, terwijl Palmer op de gang bleef, met kloppend hart en de revolver in de vuist.

Charly, die achteraan kwam, hield zich alsof hij de

deur weder zorgvuldig sloot, maar inderdaad liet hij haar op een kier staan.

In het vertrek zaten zeven mannen om een ronde tafel, met flesschen en glazen bedekt.

Een hunner droeg een bloedrood masker, dat bijna zijn geheele gelaat bedekte.

Die man was professor Nicholson, de opvolger van Shydrift en de doodsvijand van den Grooten Onbekende.

Dicht bij het raam zat Evelyn Russell, op een stoel vastgebonden en met een doek om den mond.

Zij had haastig het hoofd opgeheven bij 't binnenkomen der drie mannen, en keek met schitterende oogen naar het kistje, hetwelk Raffles droeg en dat hij nu midden op de tafel neerzette.

— Hier is 't geld! zeide Raffles. De meid moet dadelijk mee — haar vader wacht in een auto in de volgende straat!

Campbell keek verwonderd naar het gelaat van de drie mannen, dat flauw door de kleine petroleumlamp belicht werd.

— Wie zijn jullie? vroeg hij argwanend. Ik wist niet, dat jullie deze zaak zouden opknappen — en waar zijn de anderen?

— Naar huis gegaan! antwoordde Raffles lakoniek.

Hij was reeds naar 't raam getreden, en had met een vlugge beweging de touwen doorgesneden, die het jonge meisje bonden, en den doek van haar mond genomen.

— Wie heeft u dat bevolen? klonk nu de dreigende stem van den gemaskerden man.

— Wel, chef — het geld is er toch! En de vader wacht op de meid!

— Laat haar met rust! Wij zullen eerst zien of het geld er is! riep Nicholson woedend.

Maar juist toen hij de hand naar het kistje uitstreekte, klonk van de overzijde van de binnenplaats een lang-gerekte, klagende fluittoon — —

— Vervloekt! bromde Raffles. De schavuit heeft zich weten te bevrijden, of een zijner makkers heeft hem gevonden!

De zeven mannen waren opgesprongen, zoodra zij het sein hoorden.

— Verraad! brulde Nicholson. Sla hen dood, mannen!

De raad was goed, maar hij kon niet worden uitgevoerd!

De deur vloog open en Palmer stormde binnen.

Hij legde met het eerste schot een der schurken neer.

Henderson had twee der dichtst bij hem staande bandieten in den nek gegrepen en zoo hardhandig met de koppen tegen elkaar doen botsen, dat zij bewusteloos ineensstorten.

Het kleine vertrek werd het schouwtooneel van een verwoeden strijd.

Doodsbleek, in een hoek gedrongen, met krampachtig gevouwen handen, zag Evelyn toe.

Schoten knalden en spoedig was het vertrek met kruitdamp gevuld.

Palmer werd aan den schouder geraakt, maar hij vocht heldhaftig door.

Charly voelde het bloed uit zijn mouw loopen — een der schurken had hem een messteek in den rechterarm toegebracht, maar met de linkerhand sloeg hij zijn aanvaller neder.

Raffles had reeds eenige schoten gewisseld met Nicholson, maar in den mist, door kruitdamp veroorzaakt, viel het mikken steeds moeilijker.

Toen grepen de doodsvijanden elkander om het lichaam en een vreeselijke worsteling begon.

De stoelen vlogen door het vertrek.

Raffles was zeer sterk, maar ook Nicholson, bezielde door woede en wraak, spande zijn uiterste krachten in om zijn vijand onschadelijk te maken.

Herhaaldelijk botsten zij beiden met geweld tegen de houten wanden.

Maar eindelijk wist de Meester zijn rechterhand vrij te maken.

Hij trok een vlijmscherp dolkmes uit zijn zak en hief den arm op.

Een duivelsch hoongelach klonk van zijn lippen.

Maar te juister tijd kwam Palmer tusschenbeiden.

Hij greep den professor bij den hals en trok hem achterover.

Het mes kwam neder, maar de punt trof met geweld het tafelblad.

Door den hevigen schok viel de petroleumlamp om...

Dadelijk verspreidde zich de brandende vloeistof over den vloer!

Palmer had Evelyn, die op 't punt stond in zwijm te vallen, in zijn sterke armen genomen en droeg haar nu het vertrek uit.

Raffles had zijn doodsvijand met een laatste krachtsinspanning van zich afgeworpen.

Hij stormde nu op zijn beurt weg, gevolgd door Charly en Henderson.

De nog ongewonde bandieten hielden er zich mee

bezig, hun bewustelooze makkers uit het brandende vertrek te dragen.

Alleen Nicholson, ofschoon zwaar gewond door een laatsten kogel uit Charly's revolver, wist zich naar de trap te slepen en loste, onder het slaken van de afschuwelijkste vloeken, in het wilde eenige revolverschoten op de vluchtelingen.

Zoo snel hun beenen hun dragen konden, waren dezen de trap afgestormd en het huis uitgevlogen.

Reeds staken van alle zijden de verschrikte burens de hoofden uit de ramen.

De vier mannen en het bevrijde meisje ijlden over de binnenplaats, snelden door het steegje en bereikten zoo de plek, waar de auto nog steeds te wachten stond.

Tien minuten later waren zij in veiligheid, en een uur daarna drukten Russell en zijn vrouw hun eenig kind onder tranen van innige aandoening en onzegbaar geluk in hun armen.

Maar van den gewaanden detective en zijn helpers was geen spoor meer te vinden — — —

De volgende aflevering (No. 250) bevat:

DE DUIVELSVINGER.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks drie afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeelo detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woudlooper
door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Het Vreemdenlegioen.

Boeiende schetsen uit het leven van een
Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oorlog
gedurende het jaar 1915.
36 nummers.

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding tot den
grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

